

Kroniek van Binnenaarde

“Ken je vijand en ken jezelf; dan hoef je honderd veldslagen niet te vrezen.”

— Sun Tzu

1 – Seiran

“Geloof je echt dat we op de binnenkant van een holle bal leven?” vraagt ze aan mij, terwijl ze me schuin aankijkt om mijn emoties te peilen.

“Jazeker, je kunt het zelfs zien.”

“Hoe dan?” Ik wijs naar de verte.

“Daar waar je het wazig ziet worden, zie je nog net dat de grond omhoog loopt. Kijk daar.” Ik wijs naar een vlak stuk land waar je dat het beste kan zien.

“Ook zie je dat de horizon niet recht is, maar een heel klein beetje krom is, als een soort bijna-vlakke schaal.”

“Ja, nu je het zegt ...” antwoordt Miriana een beetje twijfelend. Ze is duidelijk moe van het gekrakeel tussen de theologen en de wetenschappers.

De eersten houden vol dat de wereld plat is en beschouwen iedereen die anders beweert als een ketter en vervolgen hen zeer hardnekkig. Desondanks verspreidt de mening van een holle wereld zich steeds verder. Ondanks de vraag wat er dan aan de buitenkant van die bol zou zijn. De weinige wetenschappers die ook in een bal geloven, verklaren door middel van moeilijke wiskundige formules dat er eigenlijk geen buitenkant is. Anderen ontkennen het, en weer anderen zeggen dat het heel vroeger al bekend was. Daarom zou onze wereld toen ook Binnenaarde genoemd worden.

“Maak je er niet druk om. Het gaat om hoe je geleefd hebt en niet wat je nou precies gelooft”, probeer ik haar gerust te stellen, niet dat ik de indruk heb dat het effect heeft. We zitten op een heuvel in een weiland. Het is mooi weer. Een paar wolken hangen voor de zon. Ik ben graag bij Miriana, maar ik heb een beetje het gevoel dat ze me eigenlijk niet ziet staan. Aan de andere kant, wanneer ik haar benader, is ze altijd vrolijk, lief en hartelijk. En dat is maar goed ook; ze is een lange, gespierde en stevige meid en ze staat haar mannetje. Grote mannen vloert ze ogenschijnlijk zonder veel moeite.

Ik zou helemaal geen partij voor haar zijn. In geen enkel opzicht overigens, vrees ik. Ze is gekleed in een leren bovenstukje, afgezet met metalen versieringen. Eronder een leren rokje waar een paar messen en andere vreemdsoortige wapens aan hangen. Niet de gangbaarste kledij voor dames hier in Iriam. Ze is een beetje timide door de onlangs opgelaaide strijd tussen de gelovigen en de geleerden. Zij en haar vader hebben zich dapper geweed in de laatste oorlog met de Al'Sandor en de geheimzinnige oorlog daarvoor.

De tegenstanders onderschatten haar dusdanig dat ze in haar eentje een half leger waard is. Maar alles verdwijnt in het niet in vergelijking met haar vader Miran. Deze bijna twee meter lange kolos ploegde op een gegeven moment door de tegenstanders alsof hij werkelijk onverwoestbaar was. En nu fluisteren de mensen dat de tovenaars van Berdia hem

onkwetsbaar hebben gemaakt. Ik persoonlijk geloof er niets van. Ik denk dat tovenarij volksverlakkerij is.

Dan veert ze op en loopt met verende tred over de groene weide. Ze kijkt om en lacht naar mij. Ik kan er nooit uit opmaken of ze me nou toelacht of me uitlacht. Ik ben bang dat dat laatste het geval is. In ieder geval verwacht ze niet van mij dat ik achter haar aanloop. Zonder dat ze nog een keer omkijkt, loopt ze terug naar het dorp.

Ik moet weer naar de smidse, mijn pauze zit erop. Langzaam sjok ik in haar voetspoor terug. De schoorsteen van de smidse rookt behoorlijk. Kennelijk is Seiran nog hard aan het werk aan de stoommachine van de transporteur.

Wanneer ik de smidse nader, zie ik dat hij inderdaad deze grote machine voor de deur heeft gezet. Het ding is vaker stuk dan dat hij rijdt, lijkt wel. Er is hier geen goede reparateur, dus doet Seiran de klussen die hij aankan. Meestal valt het inderdaad wel mee en zijn het naden die zijn losgerukt, of buizen die gesprongen zijn.

Ik moet zeggen dat Seiran een verbazende handigheid in het maken van deze dingen heeft ontwikkeld, en dat terwijl hij helemaal niet zo technisch was. Eerder maakte hij alleen hoefijzers voor paarden en als het weer eens oorlog was, zwaarden en onderdelen voor een trebuchet.

Het heeft me trouwens altijd verbaasd dat in een oorlog geen gebruik wordt gemaakt van stoommachines, maar nog altijd wordt gevochten te paard en te voet. Meestal zijn de soldaten al bekaf voordat de strijd begonnen is. Oorlog ... Het meest nutteloze tijdverdrijf ooit. Iemand valt aan. Dat lijkt een tijdje goed te gaan, maar op een gegeven moment wordt de aanvallers uiteindelijk toch teruggedreven. Met als resultaat: alles is weer zoals het was, maar nu zijn er honderden doden bij. Vroeger bij de stammenoorlogen was dat al zo, maar nu met de strijd tegen Al'Sandor is het niet anders.

Toch weerhoudt het Drago van Al'Sandor er niet van ons steeds te blijven aanvallen. Drago wil de wereld overheersen, dat lijkt me wel duidelijk. Tot op heden is hij weinig succesvol, maar er gaan geruchten dat hij bezig is een geschrift te zoeken dat hem veel sterker zou maken. Ik vraag me af wat dat geschrift zou zijn. Waarschijnlijk plannen voor een machine of iets dergelijks. Anderen denken dat het een toverspreuk bevat.

Een toverspreuk, laat me niet lachen ...

“Is-ie weer stuk?” informeer ik voorzichtig. Heel even verschijnt er een glimlach op het strenge gezicht van Seiran. Hij knikt alleen even.

“Kun je deze plaat even vasthouden? Dan mep ik het rond.” Ik trek handschoenen aan en houd de plaat vast.

“Watje”, moppert Seiran.

“Het is goed met jou, door dat gehamer van jou doen mijn armen vele uren zeer.”

“Dat zeg ik. Watje ...” Zonder een spier van zijn gezicht te trekken, hamert hij rustig door. De plaat begint langzaam een bolvorm te krijgen.

Ik kijk om naar de machine, waar inderdaad een stuk van de huid is verdwenen. Aan het verbeterd gezicht van Seiran is te zien dat het een taai stuk metaal is. Uiteindelijk is hij toch tevreden en past hij de plaat tegen de machine. Het past weer precies en ik verwonder me hoe hij dat steeds voor elkaar krijgt zonder passen en meten. Kennelijk heeft hij een goed timmermansoog. Het afmonteren gaat verder bijna vanzelf; er zijn alleen een paar gaatjes en evenzovele popnagels nodig.

“Zo, dat zit wel weer even. Ik hoop dat ie nou eens wat voorzichtiger met zijn rommel omgaat”, moppert Seiran half binnensmonds.

“Is dat de reden dat hij zo vaak stuk is?” Hij kijkt me even aan met een blik waarvan ik vermoed dat het een bevestiging is.

“De wegen hier zijn best glad en deze dingen rijden ook in ruigere gebieden. Ik hoor nooit dat ze stuk zijn, alleen deze van Ronôun hier.” Hij bromt nog wat verder en ruimt zijn gereedschap op.

“Je mag wel naar huis, er is hier toch geen barst te doen. Heb je tijd voor je hobby.”

“Hobby?”

“Ja, Miriana opjagen. Dat doe je toch het liefst?” Ik geef geen antwoord, maar voel mijn wangen gloeien omdat ik begin te blozen. Was het zo opvallend? Ik draai me om en met een achteloos handgebaar bedank ik Seiran en loop naar huis.

“Seiran, Seiran?” hoor ik een ijle stem roepen. Het is Mik, hij holt alsof hij achternagezeten wordt door een horde mooie vrouwen. Volstrekt voor niets dus, maar hij doet het met verve. Zijn armen zwaaien als molens langs zijn lichaam, waardoor hij steeds net niet struikelt. Ik kijk het schouwspel niet zonder enige verbazing aan.

“Seiran”, hijgt hij nog een keer. Seiran komt naar buiten om te zien waar er nu brand is.

“Drago maakt zich weer op voor oorlog.”

“Ja? En?” Seiran vertrekt geen spier van zijn gezicht. Hij is geen figuur die zich zorgen maakt over een eventuele oorlog. Tenminste niet zolang het hier niet wordt uitgevochten.

“Hij heeft een nieuw wapen”, hijgt Mik als antwoord. Nu gaan de wenkbrauwen van Seiran wel omhoog.

“Wat is dat dan voor een wapen?”

“Een wapen dat dood en verderf zaait. Het is een handzaam wapen dat elke strijder mee kan nemen. Het kan een klein metalen voorwerp afschieten waarmee je op grote afstand iemand kan doden.”

“Maar wel anders dan een kruisboog?”

“Ja, het reikt veel verder en is veel nauwkeuriger. Maar ze zeggen dat het nog niet klaar is.

Hij zou nog iets nodig hebben en heeft verkenners uitgestuurd.”

“Wie zijn ze?” Het ongeloof druipt van Seirans gezicht, maar Mik lijkt het niet op te merken. Mik merkt nooit wat op.

“De verkenners zijn tot vlak bij Iriam gekomen.”

“Zijn ze hier?”

“Nee, maar niet zo ver van de grens.” Nu raakt Seiran toch wel een beetje onder de indruk.

“Weet je ook wat hij nog nodig heeft voor een dergelijk wapen?” Mik schudt zijn hoofd.

“Hij zoekt een recept of zoiets. Malsoff. Marsof, ik ben het vergeten, sorry.”

“Het recept van Mastov?”

“Ja, dat is het!” Nu zie ik het gezicht van Seiran erg bedenkelijk worden. Hij veegt met zijn hand langs zijn wang en kin, zodat er nu een zwarte streep op staat. Ik heb het schouwspel van een afstandje gevolgd, maar nu kijkt Seiran me toch even aan. Ik ken hem lang genoeg om de zorgen op zijn gezicht te zien.

Dan draait hij zich om en loopt weer naar binnen. Zijn schouders hangen naar voren, wat hem een moedeloze indruk laat maken. Ik hobbelen er even achterna.

“Wat is dat voor een recept?” vraag ik aan zijn rug. Hij draait zich om en kijkt me nors aan.

“Er zou een methode om iets vreselijks te maken op staan. Een manier om een goedje te maken dat een vreselijke, verwoestende kracht heeft. Het was zo gevaarlijk dat er ooit besloten is om het boek waar het in stond verzwaard in de zee te gooien.” Dat lijkt me persoonlijk erg afdoende, maar ik maak die opmerking maar niet. Ik heb geen verstand van de zee.

Seiran draait zich om en loopt zonder plichtplegingen verder naar binnen. Ik steek mijn handen in mijn zak en loop richting het dorp. Ik ben erg moe en wil eigenlijk ergens gaan slapen. De laatste keer was dat in het bos en de insecten daar hebben me het zwaar gemaakt. Ik denk dat ik dit keer maar een hooiberg ga opzoeken. Moet ik wel opletten dat de boer me niet ziet.

Onderweg naar een geschikte boerderij kom ik Miriana tegen.

“Hoi, wat ga je doen?” Ik vertel haar dat ik wilde gaan slapen. Ze lijkt een beetje teleurgesteld.

“Ik ben nog niet zo lang wakker”, zegt ze wat timide.

“Nou, ik red het nog wel een uurtje of zo, hoor”, probeer ik haar een beetje gerust te stellen. Ze verveelt zich waarschijnlijk. Ze veert duidelijk een beetje op.

“Wat zullen we gaan doen?” Nu weet ik wel een spelletje, maar houd wijselijk mijn mond. Er klinkt gerommel in de verte.

“Dat is kortgeleden ...” mompelen ik zachtjes. Het gerommel komt snel dichterbij en het duurt niet lang voordat we bijna van onze benen geslagen worden. Na wat een eindeloos lange tijd

lijkt, verminderen de bevingen en klinkt het gerommel zachter.

“Het lijkt wel of het steeds langer duurt”, zegt Miriana terwijl ze weer overeind krabbelt. Ze slaat het zand dat aan haar licht zweterige benen is blijven kleven.

“Ze worden ook zwaarder”, merk ik op. Ik kan me nog herinneren dat bij de eerste aardbevingen ik niet zo hard van mijn voeten geslagen werd.

Ze pakt me bij mijn pols en rukt me in een beweging weer overeind. Ik ben blij dat die arm er nog aan zit. We wandelen het dorp uit, onderweg over allerlei onschuldige onderwerpen en aardbevingen pratende. Dan doet ze zoals ze altijd doet, gaat ze plotseling weer haar eigen weg. We nemen afscheid en ik ga naar de eerste de beste hooiberg en negeer het bordje waarop staat dat daar een waakhond rondloopt. Het hooi is behoorlijk fijn en ik nestel me in en val onmiddellijk in een diepe slaap.

2 – De vondst

Ik word op een ongelukkige manier en veel te vroeg gewekt door Mik. Dit keer komt hij op mij afgehold op dezelfde groteske manier, terwijl hij mijn naam uitroept. Zou die gozer ook wel eens normaal kunnen lopen?

“Wat is er? En hoe wist je dat ik hier was?” snauw ik hem toe. Ik ben niet op mijn best als ik te weinig slaap heb gehad.

“Miriana heeft een kistje gevonden!” Hij negeert de tweede vraag.

“Fijn voor haar, maar wat heb ik ermee te maken?” Wat is die Mik toch een lastig figuur soms.

“Ze krijgen het niet open; het zit heel erg ingewikkeld in elkaar. Ze hebben naar jou gevraagd, omdat je zo handig bent met raadsels.”

Ik wrijf de slaap uit mijn ogen en ga rechtop zitten.

“Hé, scheer je weg”, hoor ik een barse stem achter me zeggen. Ik kijk om en daar komt de boer aangelopen. Hij heeft een hooivork in zijn handen. Het geschreeuw van Mik heeft hem op mijn aanwezigheid geattendeerd.

“Zoek maar ergens anders een slaappleats.” Hij komt op me af met de hooivork voor zich uit, mijn richting op prikkend. Ik laat het me geen twee keer zeggen en spring van de hooimijt af en hol richting het hek. Wanneer ik op openbaar terrein ben, vertraag ik mijn pas.

De boze boer blijft scheldend precies aan de rand van zijn terrein staan. Ik kijk even om en loop met Mik mee naar Miriana toe. Kennelijk kan hij ook gewoon lopen, want hij loopt een beetje stilletjes naast me mee.

“Wat denk je dat het is?” zegt hij onverwacht.

“Hoe moet ik dat nou weten?” antwoord ik, een beetje geïrriteerd. “Het is een kistje, zoals je al zei, en er zal best wat inzitten. Misschien zelfs iets kostbaars.”

“Zou je denken? Straks zit er een gevaarlijke toverspreuk in.”

“Zo gevaarlijk was-ie niet als ze hem in een kistje hebben gestopt. Bovendien geloof ik niet in toverspreuken.” Mik krijgt het steeds weer voor elkaar om mij te irriteren. Ik adem diep in en probeer de irritaties van mij af te laten glijden. Per slot van rekening kan de jongen er ook niets aan doen. Ik snap het wel. Zijn vader is vuilnis, altijd dronken en zeer agressief. Zijn moeder zal hem niet helpen; haar is het er alleen om te doen dat de burens het maar niet merken wat er bij hen allemaal gebeurt. Tevergeefs, mag ik wel zeggen.

“We zullen wel zien wat erin zit, we moeten het eerst open zien te krijgen”, zeg ik nu wat rustiger tegen hem. “Voor toverspreuken in een doosje hoef je niet bang te zijn, dat lijkt me niet logisch.” Mik wordt nu wat rustiger en kijkt me even schuin aan.

Wanneer we bij Miriana aankomen, zien we er een kleine volksoploop. Er staat een grote

groep mensen in een kring, met in het middelpunt het onderwerp van hun onverdeelde belangstelling. De mensen gaan aan de kant zodra ze zien dat ik eraan kom. Dan zie ik dat het genoemde kistje in het midden staat, met Miriana er vlakbij. Het kistje ziet er heel apart uit. Het is een kubus met zijden van ongeveer vijftig centimeter. Per kant is hij onderverdeeld in verschillende hoekige vlakken van goud tot donkerbruine kleur.

Ik hurk erbij neer en pak het kistje op. Het is verbazend zwaar; het lijkt wel of er een stuk rots in zit. Ik schud het heen en weer, maar er komt geen geluid uit. Ik betast de zijkanten. De vlakken kan ik ook voelen. Opeens merk ik dat ik een vlak naar binnen kan drukken. Het blijft in ingedrukte toestand op ongeveer een centimeter diepte staan. Dan druk ik een ander vlak in. Het eerste vlak komt weer terug, gevolgd door het tweede vlak. Na even proberen blijkt dat ik alleen het eerste vlak kan indrukken.

Ik rommel wat verder met het kistje en vergeet helemaal dat iedereen zwijgend toekijkt, zo verdiept ben ik in de puzzel. Dan kom ik erachter dat er op alle zijden een aantal dezelfde vormen voorkomen. Ik druk nu dezelfde vorm in aan de tegenoverliggende kant als de eerste vorm die ik ingedrukt heb. Nu blijven ze beide ingedrukt staan. Ik herhaal met alle zijden en wanneer ik zes keer dezelfde vorm heb ingedrukt, komt er aan elke zijde een gelijke vorm naar buiten. Ik bekijk het kistje aan alle kanten, maar verder lijkt er helemaal niets te gebeuren. Dan begin ik de uitgestoken vormen weer in dezelfde volgorde in te drukken als ze naar buiten kwamen. Dat is wel iets wat het uiterste van mijn geheugen vergt.

Dat blijkt de truc te zijn. De kubus valt in onderdelen uit elkaar. Er blijkt een grijze stenen driehoek in te zitten. Het is ongeveer vijf centimeter dik en de zijden zijn ongeveer veertig centimeter lang. Twee zijden zijn glad en mooi afgewerkt, maar de derde is ruw, scherp en rafelig. Het lijkt erop dat het afgebroken is van een groter rechthoekig tablet. Op beide zijden staat een geschrift dat ik niet kan lezen. Ik bekijk het van alle kanten, maar kan er geen kaas van maken. Iemand steekt zijn hand uit en ik geef het aan hem. Het stuk steen gaat de groep rond. Iedereen bekijkt het van alle kanten, maar niemand heeft enig idee wat het is.

“Je moet het naar Jurin brengen”, roept iemand. Jurin is een geleerde die in de stad woont. “Dat moet haar vader beslissen!” roept weer iemand anders. Met haar vader bedoelt hij de vader van Miriana, Miran, het dorpshoofd en de lokale rechter. Het lijkt me een goed idee om het aan hem te vragen wat ermee moet gebeuren. Ik kijk Miriana aan, waarop ze duidelijk knikt en opstaat. Ik kijk naar de stukken van het kistje. Het is helemaal in de vlakken uiteengevallen en ik vraag me af of het nog mogelijk is om het weer in elkaar te zetten. Maar goed, dat is een probleem voor een andere keer. Inmiddels heeft Miriana het voorwerp aangepakt en loopt ze in de richting van het huis van haar vader. Ik besluit in een opwelling om met haar mee te lopen. Miriana zegt niets en ik loop zwijgend met haar mee.

Het huis van haar vader doemt op. Het is groot en donker. De grootte maakt duidelijk dat hij de rijkste inwoner van het dorp is, maar waarom het nou zo donker moet zijn, is mij een

raadsel. Voordat we aan kunnen kloppen, doet hij de deur al open. Hoog torent hij boven ons uit. Behalve rechter en dorpshef is hij ook een vaardig strijder die menige veldslag tegen Al'Sandor heeft uitgevochten.

“Jij hebt het open gekregen?” vraagt hij aan mij. Hoor ik warempel enige bewondering in zijn stem? Dat is normaliter wel anders; volgens mij heeft hij niets dan minachting voor zo’n klaploper als ik.

“U wist van het bestaan van het kistje?” Hij knikt.

“Ik ben degene geweest die het voorstelde om het je te laten openmaken.” Ik geloof mijn oren niet. Zei hij dat nou werkelijk? Ik voel mijn wangen weer een heel klein beetje gaan gloeien, maar houd mijn gezicht zo goed en kwaad als het gaat in de plooi. Ik ben verbaasd; deze man had echt niets meer dan minachting voor mij. Ik durf Miriana niet aan te kijken.

“Ze stellen voor om dit stuk naar Jurin te brengen in de stad, meneer. Dat lijkt mij een goed idee”, probeer ik bedeesd. Hij bromt wat, maar knikt dan goedkeurend.

“Dan moet Miriana zeker mee?” Ik kijk haar even aan; ze lijkt verheugd.

“Ik wil graag weer eens naar de stad.” Ze staat bijna te springen van opwindning.

“Dat is anders wel een heel eind lopen. Weet je het zeker?” Hij kijkt erg bedenkelijk.

“Misschien kunnen we meerijden met Ronôun?” probeer ik voorzichtig. “Hij moest naar de stad toe, heb ik begrepen.”

“Zijn wagen is toch kapot?” vraagt Miran verbaasd. Hoe weet hij dat nou weer? Ik ben er steeds verbaasd over dat hij alles wat zich in het dorp afspeelt lijkt te weten. Alsof hij een paar spionnen heeft rondlopen.

“Die hebben ik en Seiran gerepareerd. Hij is weer picobello in orde.”

“Seiran en ik”, moppert Miran.

“Ja, dat zeg ik.” Ik ben verbaasd waarom hij me nogal woest aankijkt. Heb ik wat verkeerd gezegd? Miran antwoordt niet meer.

“Oké, Miriana gaat mee om jou te beschermen”, klinkt het besluit van Miran. “Maar jullie moeten wel weer zo snel mogelijk terugkomen, anders stuur ik mannen achter jullie aan en jullie weten ook wel wat je niet mag doen.” Ik weet wat hij bedoelt en verzeker hem dat daar geen sprake van is. Miriana kijkt mij terloops aan, maar haar gezicht verradt niets.

Wanneer we weer weglopen van haar vaders huis, merkt ze op dat we ook Voxx kunnen nemen. Voxx is een hagedis van bijna een meter hoog en ik ben bang voor het dier, ondanks dat het heel vriendelijk lijkt. Ook zijn zes poten zijn erg indrukwekkend. Wanneer je in de buurt komt, begint het te kirren en te kwetteren alsof het tegen je praat.

Ik heb gehoord dat er mensen zijn die deze taal verstaan, maar zoals altijd met dit soort verhalen denk ik dat dat nonsens is. Miriana dringt aan en ik kan niet anders dan toegeven aan haar, ondanks dat ik er enorm tegenop zie om het vervaarlijke dier te beklimmen. Miriana

is blij met mijn toegeven, ik niet zo. Nu ik erover nadenk, ben ik altijd zwak. Of ik nou toegeef of niet. Veel tijd om erover na te denken krijg ik niet; Miriana verandert onmiddellijk, nadat ik toegaf, van richting. Kennelijk lopen we nu in de richting van deze draak.

Het duurt dan ook niet zo heel lang of we komen bij een hagedissenmanege. Er lopen er een aantal rond in een weiland, onverschillig voor wat er om hen heen gebeurt. Op een na: Voxx, deze komt met een noodgang naar Miriana toe gehold, terwijl hij allerlei fluittoontjes en andere vreemde geluiden maakt. Dan staan ze tegenover elkaar. Voxx tast even met het gespleten uiteinde van zijn tong over het gezicht van Miriana. Ze laat het gewillig toe, terwijl ze zijn leren huid langs zijn neus streelt.

“Hier, aai hem eens.” Ik kijk wel uit en schud mijn hoofd.

“Nee, dat hoeft niet.”

“Jawel, dat moet wel. Kom hier, anders kijk ik je nooit meer aan.” Tegen dat dreigement ben ik niet opgewassen. Schoorvoetend nader ik het grote beest. Hij begint te kwetteren en kijkt me aan.

“Heeft hij al gegeten?” Ze lacht.

“Het zijn vegetariërs, gek.” Dit is een opluchting voor me. Toch ben ik niet al te enthousiast wanneer ik mijn hand uitsteek naar die vervaarlijke kaken.

Zijn tanden zijn ronde, gepunte dolken die een volwassen persoon in één keer dood kunnen bijten, zo te zien. Toch streel ik hem over zijn neus. Hij kirt en laat zijn tong over mijn arm glijden, wat ongelofelijk kriebelt. Miriana loopt naar de poort in het hek en Voxx loopt trouw aan de andere kant mee. Wanneer ze het hek opendoet, steigert het dier van plezier. Tenminste, dat neem ik aan. Het torent even gigantisch hoog boven Miriana uit. Ik denk dat het dier zeker drie tot vier meter hoog komt.

Met een enorme dreun en een grote stofwolk landen vier van de zes poten op het zanderige pad. Hij strekt een van zijn voorpoten, zodat Miriana het als een opstap kan gebruiken en in zijn nek klimt. Weer kwettert het dier hard en begint het hard het pad af te lopen. Miriana schatert het uit van vermaak.

“Kom je ook?” roept ze naar mij terwijl ze langsstuift. Ik heb geen idee wat ze nu bedoelt. Moet ik er als een gek achteraan gaan hollen? Dat tempo haal ik nooit; ik denk dat het dier met meer dan vijftig kilometer per uur over de weg dendert. Kennelijk ook met het grootste gemak van de wereld als je zijn vrolijke geluiden hoort. Ze trekt aan een paar haarachtige sprietjes die uit zijn nek en achterhoofd groeien en het dier staat onmiddellijk stil.

“Hier kan geen stoomvoertuig tegenop, wel?” roept Miriana enigszins hijgend mijn kant op. Ik houd wijselijk mijn mond. Ik weet wel dat zo’n voertuig kan ontploffen en niet zo heel lang zo’n grote snelheid volhoudt, maar om een of andere reden lijkt dit dier me een stuk gevaarlijker. Het is niet logisch, maar ik ben nou eenmaal niet zo’n dierpersoon.

Ik loop naar haar toe en Voxx doet zijn voorpoot weer in opstaphouding. Miriana reikt mij haar hand en trekt me achter haar op het dier. Door zijn gebogen rug glijd ik een beetje naar voren en zit nu tegen Miriana aangedrukt. Ik sla mijn armen om haar middel. Dit heeft wel wat. Zij giechelt heel even zachtjes.

3 – De stad

Het dier zet een spurt in, waarbij het aangestuurd wordt door Miriana. Zij roept allerlei vreemde commando's waar hij onmiddellijk op reageert. Door de beweging van zijn zes poten zit je heel rustig op zijn rug, dit in tegenstelling tot vierpotige dieren die veel meer hobbelen.

Het landschap vliegt voorbij; ik heb geen tijd om alles goed te bekijken. Ik ben me meer bewust van het feit dat mijn handen om haar middel zitten. Ik voel haar ademhaling en alle andere bewegingen heel goed.

Voxx babbelt onophoudelijk tijdens de rit en soms beantwoordt Miriana hem. Zo lijkt het in ieder geval wel. Wanneer Miriana praat, houdt Voxx zijn mond en het lijkt er echt op dat ze met elkaar aan het praten zijn. Ik vraag er niet naar, het zal wel. Het beest houdt er inderdaad een flinke gang in, want binnen een uur zie ik de stad opdoemen. Daar zou je wandelend zeker tien uur over doen. Rechts blazen hoge schoorstenen stoom en rook uit om het enorme industrieterrein van energie te voorzien. Sommige fabrieken hebben zelf ook hoge schoorstenen.

Ik ben altijd blij dat ik niet in de stad woon. Het is leuk dat er heel veel winkeltjes en diverse kroegen zijn, maar dat zou me veel te veel geld kosten. Een groter probleem is de enorme drukte die er heerst, iets wat me vrij snel gaat tegenstaan. En dan heb ik het nog niet eens over het lawaai dat door de vele voertuigen wordt veroorzaakt.

Ik zie van alles rijden in de stad. Grote machines met wielen, maar ook voertuigen met poten die de stad doorkruisen. Alles aangedreven door stoom. Maar ook hagedissen en paarden vullen de straten, met daartussen de wandelaars en de fietsers. De fabrieken zien er allemaal totaal anders uit. Sommige zijn gewoon grote gebouwen, sober van vorm, met daartussen enkele heel hoge en donkere exemplaren. Anderen hebben allerlei machinerieën, raderwerken en bewegende stangen aan de buitenkant, meestal gemaakt van een koperkleurig metaal.

De straten zijn vergeven van fietsers. De meesten zijn de normale varianten, waarbij de berijder comfortabel achteroverligt, maar ik zie ook een aantal nieuwe types, waarbij de berijder voorovergebogen bovenop het frame zit en op het stuur leunt. Ik snap niet wat hier het voordeel van is. Het zal wel nut hebben. Ik neem me voor er eens iemand over aan te spreken. Eén voordeeltje kan ik wel zien: ze kijken over de anderen heen. Ik moet er niet aan denken om op zo'n ding te zitten; als je valt, val je wel veel dieper en dus harder.

Dan laten we de industriewijk achter ons en maken de fabrieken plaats voor normale huizen. Dit zijn lange rijen aaneengeschakelde woningen, met allemaal een andere voorgevel. De

straten zijn hier rustiger; er zijn alleen fietsers en wandelaars te zien.

Een van de wandelaars maakt luidkeels zijn misnoegen over onze aanwezigheid kenbaar. Ik heb geen idee wat ik eraan kan doen en besluit de kerel te negeren. Hij roept nog wat wanneer we vlak bij hem zijn aangekomen, maar een harde kwetter van Voxx laat hem verder zijn mond houden. Ik begin het dier meer te waarderen. Wat de beste man niet weet trouwens, is dat de blik van Miriana veel gevaarlijker voor hem was. Ze is geen katje om zonder handschoenen aan te pakken, laat dat duidelijk zijn.

“We lopen te hard”, roept ze naar achteren. “Dat bevalt veel mensen niet, terwijl er niets aan de hand is.”

“We gaan ook erg hard, misschien kan hij wat langzamer lopen.” Ze geeft een klein rukje aan Voxx’ manen en de snelheid neemt onmiddellijk af. Nu gaan we ongeveer even hard als de fietsers en kijkt er niemand meer ons boos aan.

“Zie je wel? Een stuk beter zo.”

Op dat moment komt er een klein stoomvoertuig uit een straat van links. De bestuurder kan niet meer uitwijken en botst tegen Voxx’ borst. Deze laat een schreeuw horen; hij is erg geschrokken. Het voertuig tuimelt om en de bestuurder rolt over de straat. Wanneer hij weer opgekrabbeld is, begint hij tegen ons te schelden. Miriana leunt voorover over de nek van Voxx. Haar hand streelt troostend de hals van het dier.

“Volgens mij kwamen we van rechts, maar ik kan me natuurlijk vergissen.” Haar stem heeft iets gevaarlijks en ik vermoed dat ze zich erg zit in te houden. Ze laat zich van Voxx afglijden en bekijkt de borstpartij waar hij geraakt is, terwijl ze onophoudelijk langs het dier streelt. De man komt woest op haar aflopen, maar ze draait zich op tijd om. De man houdt zich even in, maar stormt opnieuw op haar af. Met één beweging rolt hij over de straat en botst hij tegen een muur.

“Ik zou daar maar mee ophouden”, roep ik hem toe. Hij luistert naar mijn raad en blijft stilstaan.

Nu laat ik me ook van Voxx afglijden en loop naar de borstkas van hem om te kijken wat er aan de hand is. Het lijkt erop dat hij niet gewond is geraakt. Alleen de huid voelt een beetje ruw op de plek waar hij geraakt is.

“Alles goed, jongen?” vraag ik terwijl ik over zijn neus wrijf. Dan beseft ik pas dat ik het dier aan het troosten ben en dat ik hem volledig vertrouw. Het moet niet gekker worden. Voxx kwettert wat en likt over mijn gezicht. Dat laatste had ie wat mij betreft niet hoeven doen, gadver.

De man stamelt zijn verontschuldigungen en zegt dat hij heel erg geschrokken is. Wanneer ik zijn vadsige lijf vergelijk met het afgetrainde lichaam van Miriana dan denk ik dat hij beseft dat hij haar niet aankan. Ik vraag me af wat er gebeurd zou zijn als dat anders was geweest.

“Had je dat ook gezegd als zij een teer, klein vrouwtje was geweest?” vraag ik hem heel stoer, terwijl ik hem recht in zijn ogen kijk. Miriana geeft Voxx een onverstaanbare opdracht en hij trekt het voertuig met een grote ruk weer op zijn wielen. De man stapt snel op en maakt gauw dat-ie wegkomt. De salonheld.

We rijden verder de stad in en nu verschijnen er winkels en kroegen in het straatbeeld. We gaan nu langzamer dan de fietsers. Kennelijk is ze toch geschrokken van het ongelukje. Er is blijkbaar een religieuze processie gaande; we zien grote groepen gelovigen zich naar de kerk begeven. Ze lopen naast elkaar en weigeren voor ons aan de kant te gaan. Dit zijn kennelijk Nargiërs. Zij vinden dat iedereen zich moet aanpassen aan hun devotie. Eigenlijk willen ze dat iedereen de straten waar ze doorkomen, verlaat, maar dat lukt ze niet. De meesten doen gewoon waar ze zin in hebben, maar niemand denkt erover om de optocht te doorsnijden. Nargiërs denken dat de hemel zich buiten onze holle planeet bevindt. Belachelijk, daar is alleen maar rots. Wat dat betreft heeft de wetenschap mijn volledige vertrouwen.

Voxx wordt ineens erg zenuwachtig. Hij begint ineens onophoudelijk te kwetteren en maakt een tjilpachtig geluid dat ik nog niet eerder gehoord heb. Hij beweegt zich ook zijwaarts naar het midden van de straat.

“Wat is er aan de hand?” vraag ik aan Miriana.

“Dat weet ik niet, ik heb hem nog nooit zo meegemaakt.” Dan hoor ik weer gerommel in de verte.

“Er komt weer een aardbeving?” roep ik naar voren. Inderdaad begint na een paar seconden de grond te trillen en te golven. Gelukkig houdt het ook snel weer op. Ik kijk om mij heen; de schade lijkt erg mee te vallen. Er zijn hier en daar wat ruiten stuk en verderop ligt een uithangbord op de grond. De Nargiërs zijn van schrik uit elkaar gestoven en schuilen onder afdakjes en in deuopeningen. Ik sta perplex van zoveel domheid. Gelukkig is nu de straat vrij en Miriana maant Voxx weer om wat sneller te gaan.

Onderweg zie ik een heel bijzonder huis opdoemen. Het is grijs en heel gelijkmatig van structuur. Ik heb het gevoel dat dit ook onze eindbestemming is, wat blijkt te kloppen wanneer Miriana Voxx langs het huis dirigeert om het dier in een achtertuin te parkeren. Er komt een oudere man naar buiten; hij heeft lang spierwit haar. Hij ziet eruit als het archetype van een geleerde. Ik heb wel begrepen dat Jurin een autoriteit is in zijn vak en dat iedereen eerst aan hem vraagt voordat er ergens een conclusie wordt uitgetrokken.

Jurin begroet Miriana erg hartelijk; ze geven elkaar een dikke knuffel en Miriana kust hem op zijn rode wang. Dan kijken twee glinsterende ogen mijn kant op.

“En wie hebben we hier?” vraagt een oude, halfhese stem. Ik stel me voor en geef hem een hand. Gelukkig knuffelt hij mij niet. Ik moet er niet aan denken.

We vertellen hem afwisselend over het kubusvormige kistje en zijn mysterieuze inhoud. Hij lijkt vooral geïnteresseerd in het kistje. Ik moet hem uitvoerig vertellen hoe het eruitzag en

hoe ik de puzzel opgelost heb.

“Dat is niet slecht, jongeman. Dat kistje is heel erg oud en nog nooit is het iemand gelukt, zelfs mij niet, om het geheim te ontrafelen en jij doet dat zomaar even.” Ik voel dat ik weer begin te blozen.

“Nou, niet zo verlegen. Ik vind het heel erg slim van je.” Ik maak een gebaar dat het niet zo heel erg veel voorstelt.

“Oh, ga je ons nu dom vinden?” vraagt hij met pretoogjes. Ik mompel dat dat helemaal niet mijn bedoeling is.

“Joh, het is maar een grapje. Maak je niet druk.” Aan het gezicht van Miriana te zien, kent ze zijn grapjes.

“Jullie kennen elkaar?” vraag ik om van onderwerp te veranderen.

“Ja, Miriana en ik zijn al heel lang goede vrienden, nietwaar Miriana?” Zij knikt en kijkt lachend van hem naar mij. Ze loopt met een veerkrachtige tred naar binnen, zonder dat ze op een uitnodiging wacht.

“Treed binnen”, zegt Jurin tegen mij wanneer we bij de deur zijn. Ik bedank hem en stap over de drempel. Binnen ruikt het een beetje muf en tussen belegen meubilair staan gigantische stapels boeken. Waar je ook kijkt, staan boeken. Op de eettafel, op de kasten en zelfs op de meeste stoelen. De enige stoel die niet afgeladen is met boeken, wordt nu in beslag genomen door Miriana’s achterwerk. Jurin schuifelt naar een andere stoel toe en tilt daar een stapel boeken af. Hij kijkt even rond of hij een plek ziet waar hij deze kwijt kan en besluit de boeken dan boven op een andere stapel te zetten. Deze totale stapel wankelt enorm en kan elk moment omvallen, maar blijft toch staan. Voorlopig dan tenminste. Ik bedank hem voor de zitplaats, terwijl de oude man een derde stoel uitgraaft.

“Misschien kunnen we beter in de bibliotheek gaan zitten”, mompelt hij. “Ach nee, daar is ook geen plek.” Mijn mond valt bijna open van verbazing, maar ik zeg niets. Dan kijkt hij me weer met pretoogjes aan.

“Jij vindt het hier zeker een zootje, niet?”

“Nee hoor, ik vind het hier wel interessant”, antwoord ik beleefd. Hij kirt wat en gaat in de zojuist vrijgekomen stoel zitten en begint te vertellen.

“Dat kistje is gemaakt door een heel oud volk, heel erg lang geleden. Dat moet nog in de tijd zijn geweest dat onze planeet nog niet binnenstebuiten gekeerd was.”

“Gelooft u het verhaal dat onze planeet gekeerd is?” vraag ik verbaasd aan de wijze oude man. Ik kan me niet voorstellen dat zo’n man een dergelijk verhaaltje gelooft.

“Jazeker, we hebben bewijzen gevonden dat we ooit aan de buitenkant van een bol hebben gewoond, in plaats van aan de binnenkant.”

“Waar hebben jullie het over?” vraagt Miriana in opperste verbazing. De oude man begint te vertellen over de legende.

“Heel vroeger zaten we dus op een bol. We waren toen slimmer en veel technischer dan tegenwoordig. We schijnen zelfs voertuigen te hebben gehad die konden vliegen.” Onwillekeurig laat ik een gnuif van ongeloof horen. De man kijkt me heel even aan en vervolgt:

“We leefden heel erg vrij. We deden precies waar we zin in hadden, want niemand hoefde te werken. Machines deden al het werk voor ons.

“Wie bouwden die machines dan?” vraag ik heel eigenwijs. Jurin kijkt me even aan en vervolgt:

“Dat is een goede vraag. Het lijkt erop dat er mensen waren die het heel erg leuk vonden dergelijke apparaten in elkaar te zetten en daar de hele dag mee bezig te zijn. Anderen schreven boeken of maakten muziek. Kijk, er zijn mensen die soms iets zo leuk vinden dat ze het zelfs doen als ze er geen geld mee verdienen.” Daar kon hij wel eens gelijk in hebben. Troubadours zingen ook overal voor een maaltijd of een slaapplek.

“De zon scheen niet de hele tijd”, vervolgt Jurin. “Soms was hij aan de andere kant van de bol en dan zat je in het donker. Ook was het niet de hele tijd dezelfde temperatuur. Koude perioden werden afgewisseld door warme perioden. Dat er een afwisseling was tussen donker en licht weten we door het gebruik van het woord uur. Eén lichte en één donkere periode vormden samen een cyclus die in vierentwintig gelijke delen werd verdeeld en zo’n deel noemden we een uur. Dat uur hebben we nog steeds.”

“Maar als het donker is, kun je toch helemaal niets doen?” vraagt Miriana.

“Nee, dat klopt. Wanneer het donker was geworden, gingen de meeste mensen slapen, maar we hadden ook kunstmatig licht voor de mensen die door wilden gaan.”

“Sliepen alle mensen dan tegelijk?” Nu is het mijn beurt om erg verbaasd te zijn.

“Ja, en dat is niet eens zo gek als je erover nadenkt. Dan kan je veel makkelijker afspraken maken en er waren ook vaste tijden dat men bij elkaar op bezoek kwam. Maar nu loop ik een beetje te gissen naar de omstandigheden toen.”

“Wat zagen de mensen als ze in het donker naar boven keken?” Miriana lijkt nu echt geïnteresseerd.

“Ik heb geen idee, niets waarschijnlijk. Wat zie jij als je in je kelder omhoogkijkt?”

“Het plafond?”

“Nee, als je het echt donker maakt, zie je die niet.” Het idee van echt helemaal donker lijkt me heel raar. Ik word een beetje naar als ik het me probeer voor te stellen.

“Dat gezegd hebbende: er is een gerucht dat de donkere hemel volstond met zogenaamde sterren, kleine lichtpuntjes in de donkere hemel. Persoonlijk geloof ik er geen barst van. Wat zouden die sterren dan moeten zijn?”

“Hoe hoog is het plafond dan?” Hij steekt zijn handen omhoog ten teken dat hij het ook niet weet. Ik geloof niets van het hele verhaal; het is me allemaal veel te vaag.

4 – *De wetenschapper*

Het gesprek gaat dan over het stukje steen dat we hebben. Ik geef het aan hem en hij bekijkt het van alle kanten en wrijft over de twee gladde kanten.

“Dit is met bijzondere vakbekwaamheid gemaakt.” Hij blijft over de twee kanten wrijven en kijkt er met bewondering naar.

“Dit is gemaakt met een precisie waar we nu niet meer aan kunnen tippen. Geen slijpsteen slijpt rots zo glad af als dit.” Dan bekijkt hij de tekens. Na ze enige tijd bestudeerd te hebben, schudt hij met zijn hoofd.

“Ik ken het schrift niet en ik ken niets wat hiermee te vergelijken is. Ook deze tekens zijn met uitzonderlijke precisie aangebracht. Ongelooflijk.” Hij staat op en houdt het voorwerp in het licht en bekijkt het weer van alle kanten.

“Ongelooflijk”, mompelt hij weer. Dan geeft hij het terug aan mij.

“Ik kan maar één ding adviseren. Je moet dit aan Jentho laten zien.”

“Jentho de tovenaars?” roept Miriana uit. “Dat is helemaal in Berdia. Hoe moeten we daar komen?”

“Voxx zul je zonder problemen tot ver over de grens kunnen brengen, maar als het bergachtig wordt, dan heb je niets meer aan hem. Met zijn zes poten ziet hij kans om van een putdeksel af te vallen. Misschien kun je daar een voertuig bemachtigen, maar ik denk dat je de laatste honderd kilometer moet lopen.”

“Honderd kilometer? Dat is twintig uur lopen, als het er geen dertig zijn.”

“Dertig uur met Miriana optrekken, hoe erg kan dat zijn?” merkt hij fijntjes op. Kennelijk ziet iedereen hetzelfde, alleen Miriana niet, en ik ben eigenlijk niet van plan het te zeggen.

“Is het zo belangrijk om het stuk naar Jentho te brengen? Straks is het allemaal heel oninteressant en hebben we daar zestig uur voor de kat zijn viool voor gelopen.”

“Je hoeft niet terug te lopen als je bij Jentho geweest bent.” Jurin kijkt me met pretoogjes glimlachend aan. Om een of andere reden lijkt het me geen goed idee om te vragen waarom niet. Ik denk niet dat het antwoord mij gaat bevallen, ondanks dat ik niet in tovenaars geloof.

“Maar waarom zouden we dit stuk steen bij hem brengen, met alle gevaren die we mogelijk tegenkomen?”

“Ik weet het niet, maar het lijkt me belangrijk en volgens mij heeft Jentho een ander deel van dit tablet. En volgens mij is dit een extreem belangrijke tekst die hierop staat.”

“Laten we nou maar gaan”, dringt Miriana aan.

Ik stop het stuk steen in mijn heuptas wanneer we afscheid nemen van de aimabele oude man. We lopen over koetjes en kalfjes te keuvelen wanneer we naar Voxx lopen. Het trouwe dier houdt zijn poot in opstapstand zodra hij ons ziet aankomen. Ik merk van mezelf dat ik een warm gevoel krijg wanneer ik die grote hagedissenkop zie.

Zodra ik voor hem sta, houdt hij zijn neus schuin naar beneden, zodat ik hem op zijn neus kan aaien, wat ik ook uitvoerig doe. Hij maakt hele zachte kirrende geluidjes ondertussen. Hij doet zijn poot iets naar voren als een hernieuwde uitnodiging om op te stappen. Ik pak hem bij zijn sprieten en stap op, alsof ik mijn hele leven niets anders gewend ben.

“Dat ziet er zeer professioneel uit, alleen is het jammer dat je hem aan zijn stekels vasthoudt, dat doet hem zeer”, merkt Miriana sarcastisch op. Ik schrik van deze woorden, want ik wilde Voxx absoluut geen zeer doen. Ik streel hem over zijn hoofd en over zijn stekels en bied hem meerdere malen mijn excuses aan. Hij kirt wat en laat een lange fluittoon horen.

“Hij neemt het je niet kwalijk. Hij lijkt je erg te mogen.”

“Hoe weet je dat?”

“Onder andere doordat hij je als eerste laat opstappen. Bovendien snap ik de geluidjes die hij maakt wel.” Dat zal haast wel, ze trekt heel veel met het dier op.

Nu gaat Miriana achter me zitten en houdt me stevig vast. Ze legt uit wat ik moet doen om Voxx aan te sturen. Twee zachte schoppen tegen zijn voorpoten om te gaan lopen en herhalen om te versnellen. Ik moet aan zijn manen trekken om hem af te laten slaan.

“Wat moet ik doen om hem te laten stoppen?” Ze fluistert een raar klinkend woord in mijn oren. Ik probeer het na te doen, maar ik krijg het mijn mond niet uit; er zitten hele rare klanken in.

“Kan ik niet gewoon stop zeggen?”

“Waarschijnlijk wel, hij begrijpt heel goed wat je zegt.” Ik draai me om om haar aan te kijken. Ze is heel serieus. Ergens diep in mij weet ik dat ze de waarheid spreekt. Het dier nam zo nu en dan hele slimme beslissingen, zoals tijdens de aardbeving. Hij is slimmer dan de meeste mensen in de straat en ging in het midden staan, zodat er niets op hem kon vallen. En dat terwijl veel mensen juist bij de muren gingen staan.

Ik por Voxx niet, maar vraag hem te gaan lopen. En warempel, het dier zet zich heel rustig in beweging. Een heel zacht tikje laat hem versnellen. Nu rent het dier door de stad met een snelheid die ik eerst Miriana afraadde. Ze zegt niets wanneer de straten onder ons doorvliegen en wij in zeer korte tijd de stad verlaten hebben. Buiten de stad vraag ik aan Voxx of hij nog harder kan en meteen versnelt hij enorm. Ik zeg tegen hem dat hij rustiger mag lopen als dit te snel voor hem is, maar integendeel, hij versnelt dan nog veel meer. In iets meer dan een half uur zien we het dorp weer. Zonder dat ik het hoeft te vragen, stopt hij voor het huis van Miran.

“Wat? Hij heeft bijna honderd kilometer per uur gelopen?” roep ik uit na een korte rekensom. Zelfs Miriana is verbaasd.

“Ik wist dat hij hard kon, maar dit slaat alles. Wat heb je tegen hem gezegd?” vraagt ze aan me.

“Eerst vroeg ik hem of hij nog harder kon, toen versnelde hij meteen. Toen ik zei dat hij rustiger mocht aandoen als het hem te hard was, ging hij er als een speer vandoor.” We kijken

elkaar even aan en barsten in lachen uit. Wat een beest. Ik loop naar hem toe en knuffel hem flink op zijn neus. Als dank haalt-ie weer die gespleten tong van hem over mijn gezicht. Ik vind het al iets minder erg. Wat een geweldige persoonlijkheid heeft het mooie dier. Miriana geeft Voxx de opdracht naar zijn stal te lopen, wanneer Miran in de deuropening staat te kijken.

We lopen met een korte groet naar hem toe om verslag te doen. Hij nodigt ons binnen en wij volgen hem gedwee. De inrichting hier is heel anders dan bij de prof. Miran heeft het huis sober, maar zeer smaakvol ingericht. De weinige meubels staan ver uit elkaar en van kasten en dergelijke heeft hij kennelijk nog nooit gehoord. Toch geeft het een mooie indruk en het past wel bij hem. Er staan drie fauteuils in een halve cirkel. Hij pakt een fauteuil en zet deze recht tegenover de andere twee en ploft erin.

“Jullie hebben Jurin ontmoet?” Wij knikken precies tegelijkertijd.

“Ja, meneer”, begin ik. “Maar ik vrees dat hij ons niet veel wijzer kon maken.”

“Om te beginnen, ik heet Miran en kap es met dat gemeneer.” Deze opmerking had ik niet verwacht. Het zal moeilijk worden om de met de paplepel ingeslagen beleefdheid te laten varen. Ik ben een beetje van mijn stuk gebracht door deze onverwachte warme vriendelijkheid.

“Jurin heeft toch wel iets te zeggen gehad?”

“Ja, me— hij merkte op dat het bijzonder oud moet zijn. Uit de tijd dat een hoogtechnologische beschaving hier nog de scepter zwaaid en de wereld nog omgekeerd was.”

“Oh, die onzin, ik vind het nog steeds heel vreemd dat een wijze man als Jurin in deze mythologie gelooft. Het is toch ondenkbaar dat je zomaar een wereld binnenstebuiten kan keren?”

Ik kan het roerend met hem eens zijn en laat dat ook blijken. Alleen Miriana kijkt op een manier alsof ze het niet helemaal met ons eens is. Ik negeer dat en vervolg mijn verhaal.

“Hij denkt dat het het beste is dat we het ding naar Jentho de tovenaars brengen.”

“Dat is een hele reis. En die zouden jullie met jullie tweeën moeten afleggen?”

“Nou ja, hij had het er wel even over, maar dat zou natuurlijk bijna iedereen kunnen doen.”

Ik dacht even aan Mik. “Maar het ontgaat me waarom dat per se moet; hij zei alleen dat het belangrijk is. Waarom bergen we het ding niet op en wachten we totdat Jentho eens een keer hier komt?” Ik heb Jentho nog nooit gezien en volgens mij is het een mensenleven geleden dat hij hier voor het laatst was.

“Ik denk niet dat de oude tovenaars hier nog komt, na wat de mensen hier hem aangedaan hebben.” Ik vraag maar niet wat dat geweest is, maar ik kan me nauwelijks voorstellen dat het vriendelijke volk hier iemand iets kwaad zou doen. Miran ziet me denken en vervolgt:

“Hier zijn de mensen vriendelijk, maar in de stad is dat duidelijk minder.”

Miriana veert op en begint te vertellen over het ongeluk en dat mensen nogal woest doen als ze vinden dat we te hard gaan. Miran schudt meewarig zijn hoofd.

“Dat te hard gaan in de stad kan echt niet, daar gebeurt zo'n ongeluk, terwijl hier alles overzichtelijk is en je dus op tijd kan remmen. Ze hebben dus niet helemaal ongelijk. Maar goed, als Jurin het belangrijk vindt, dan is het waarschijnlijk ook erg belangrijk dat je de steen naar Jentho brengt. Morgen gaan jullie op pad. Ik heb besloten.”

Ik sta versteld van deze onverwachte opdracht. Stuur hij nou ook zijn mooie dochter op pad, omdat Jurin het belangrijk vindt? We leven in een vreemde wereld. Op zich heb ik niets tegen de reis samen met Miriana. Misschien alleen het stuk dat we moeten lopen. Ik bestudeer zijn gezicht. Zie ik het nou goed? Ik krijg de indruk dat hij iets meer weet dan hij zegt.

“Het lijkt wel of dat stuk steen gevaarlijk is.” Miran springt op alsof hij door een insect gestoken is.

“Nee, hoe kom je daar nu bij? Laat je hem hier liggen zolang?” Ik haal mijn schouders kort op; ik vind het best.

“Ik ben moe, ik ga even slapen.”

“Je bent mijn gast, hierachter is een apart gastenhuis. Dan kun je ook eens in een echt bed slapen.” Ik ben hem dankbaar en loop er meteen heen. In mijn kielzog volgt Miriana me. Ik stop en draai me om, maar ze wenkt me door te lopen.

Binnen gaat ze op een van de twee oude stoelen zitten met haar armen gestrekt over de leuningen. Ernaast staat net zo'n stoel, vergezeld van een klein tafeltje en er tegenover een groot bed. Ik denk dat ik goed zal slapen zometeen.

“Ik ken mijn vader lang genoeg om te weten dat hij niet alles vertelt”, begint Miriana het gesprek.

“Ik ken hem niet zo heel goed, maar ik had om eerlijk te zijn wel diezelfde indruk. Ik denk dat het ding als gevaarlijk beschouwd wordt.” Ik weet donders goed dat een stuk steen alleen maar gevaarlijk zou kunnen zijn als er tovenarij in het spel was, en laat ik daar nou absoluut niet in geloven. Ik draai de andere stoel naar haar toe en plof erin.

“Als het tablet al gevaarlijk is, dan zou hij jou er toch niet mee op pad sturen?” denk ik een beetje hardop.

“Nou, hij vertrouwt me heel erg op dergelijke missies. Volgens mij had hij liever een zoon gehad.”

“Was hij de enige geweest?” mompel ik heel erg zachtjes. Ze kijkt me even heel vreemd aan, maar vervolgt toch het gesprek.

“Op zich heb ik wel zin in zo'n tochtje.”

“Ik weet het niet, ik ben nooit ver van huis geweest. Ik ben zelfs Iriam nooit uit geweest, en dat terwijl we vlak bij de grens wonen.”

“Wat heb jij een saai leven gehad”, zegt ze smalend. “Misschien een mooi moment om daar een eind aan te maken?”

“Jij wil dat ik zelfmoord pleeg?” zeg ik, terwijl ik donders goed weet wat ze wel bedoelt.

“Daar moet ik even over nadenken.”

“Nee, dat zou zonde zijn.” Het verborgen compliment ontgaat me niet. “Maar heb je echt geen zin om eens de wereld door te trekken?”

“Ik ga er een poosje lekker over slapen.” Ik rek me demonstratief uit.

“Ik ben ook best moe, ik ga eens kijken of mijn kamertje er nog is.”

Ze verlaat met een vrolijke groet het huisje. Ik sluit de deur en doe de luiken van de ramen dicht. Het is goed materiaal en als ik ze dichtdoe, zie ik helemaal niets meer. Dat geeft me een ongemakkelijk gevoel en ik doe het laatste raam maar weer een stukje open.

5 – De droom

Ik word gewekt door een enorm kabaal dat van buiten komt. Ik wrijf mijn ogen uit en ga aan de rand van het bed zitten. Er hangt nergens een klok en ik heb geen idee hoe lang ik geslapen heb. Zo te voelen is het niet bepaald lang geweest; ik ben helemaal kapot.

Het kabaal blijft aanhouden en ik sta stram en stijf op. Toch zie ik kans een raam te openen en kijk nog wat wazig naar buiten. Er staat een grote groep mensen bij de deur van Miran. Ze zijn bijzonder opgewonden en ze proberen boven elkaar uit te praten. Anderen zijn wat rustiger en kijken naar het huis. Ik schiet snel mijn broek aan en loop naar het oploopje toe. Het stenen voorwerp ligt op de tafel binnen. Het straalt licht uit dat steeds van kleur verandert en behalve dat komen er kleine gekleurde lichtballen uit.

Ik sta er even met open mond naar te kijken, dan zie ik iemand de kamer inlopen. Het is Miriana in weinig verhullende slaapkledij. Ik loop snel naar binnen en gris een badjas van de kapstok. Ik gooi deze over de schouders van haar. Dan lijkt ze uit een soort trance te schrikken. Ze staart me even glazig aan en kijkt dan weer naar het tablet. Ze trekt de badjas helemaal aan en loopt ernaartoe. Wanneer ze het oppakt, stoppen de lichtverschijnselen en is het weer het ding dat ik uit de kist haalde.

“Het wordt actief omdat het uit de kist is”, zegt ze en wikkelt het ding in een handdoek. Het bundeltje wordt in een heuptas gedaan en in een kast opgeborgen. De mensen op straat lopen nu een voor een weg; het schouwspel is afgelopen.

“Ik ga weer slapen, ben gebroken.” Ze lijkt nu weer wat helderder.

“Ik ook, maar er staat ons een lange reis te wachten.” Ze glimlacht even flauwtjes en loopt weer naar haar kamer.

Het duurt niet lang voordat ik in een diepe slaap val. Ik begin onmiddellijk te dromen. De droom is zo levendig dat ik eerst niet doorheb dat ik droom. In mijn droom loop ik over een enorme kale vlakte, zo droog dat er heel veel barsten in de grond zitten. De zon staat niet recht boven me, maar vlak bij de horizon. Het licht is ook veel roder dan ik gewend ben.

Ik kan niet anders dan naar de zon staren. Hij lijkt veel groter dan de zon die ik gewend ben te zien. Tegenover de zon staat er ook een lichtgevende bol net boven de grond. Hij is niet zo fel als de zon en er zitten vlekken op. Ik denk dat het een luchtballon is, want hij komt tergend langzaam van de grond. Ik draai me om en kijk weer naar de zon. Deze raakt nu de grond en lijkt er langzaam in te verdwijnen.

Dit zou eigenlijk heel angstaanjagend moeten zijn, maar ik voel me heel sereen en bijna gelukkig. Over de dorre grond lopen kleine hagedisjes met vier poten. In de lucht zie ik grote

vogels. Ze vliegen in een cirkel boven mijn hoofd. Ik heb dergelijke grote vogels nog nooit gezien. Ik loop richting de zon, maar die verdwijnt langzaam en wordt steeds roder.

Op een gegeven moment zie ik dat de wolken aan de onderkant verlicht worden, iets wat ik ook nog niet eerder gezien heb. Het licht wordt langzaam dieper rood en minder. Tegenover de plek waar de zon onder is gegaan, staat de andere bol nu een eind van de grond. Achter de bol is de lucht donker.

Na enige tijd is de zon helemaal weg en alleen een lichte vlek aan de horizon herinnert nog aan hem. De rest van de hemel is zwart en gevuld met ontelbare witte puntjes. Recht boven me staan zoveel lichtpuntjes bij elkaar dat ze een melkachtige band vormen. Dit hele vreemde beeld zou me erg bang moeten maken, maar ik voel me nog steeds heel rustig en kalm, alsof dit de gewoonste zaak van de wereld is.

Dan ben ik ineens ergens anders. De zon staat weer hoog aan de hemel, maar niet recht boven me. Ik kijk naar de vreemde lange schaduw die ik maak op de grond. Ik kijk om mij heen. Ik sta op een markt. De stallingen staan redelijk ver uit elkaar en er lopen niet zoveel mensen als je zou verwachten op zo'n grote markt. Er liggen groenten en fruit. Het is anders dan ik gewend ben, maar ik weet om een of andere reden dat het groenten en fruit is. Ook de geslachte dieren herken ik niet, nu eet ik ook geen vlees. Geen vlees? Dat is raar, ik eet toch wel vlees? Ik raak een beetje in de war. Dan zak ik weg in een droomloze slaap.

Ik word gewekt door Miriana. Ze is het huisje gewoon binnengelopen, alsof dat de gewoonste zaak van de wereld is. Ik veeg de slaap uit mijn ogen en ga op de rand van het bed zitten, tactvol een stuk van het laken over mijn schoot laten.

“Er is een bad als je die deur door gaat.” Dat wist ik, want daar is de wc ook. Ik knik ter bevestiging, maar zeg niets.

“Heb je een humeur als je opstaat?” vraagt ze even vrolijk als altijd.

“Om een humeur te hebben, moet ik eerst wakker worden en dat lukt nu maar deels. Dat heb ik altijd als ik zo rommelig slaap.” Ze gaat in een van de stoelen zitten.

“Ik heb zo raar gedroomd.” Haar woorden maken me helemaal wakker, ik ben een en al oor. Ze begint te vertellen dat ze op een hele vreemde plaats rondliep. De zon was vreemd en stond niet op zijn plek.

“De grond was droog en gebarsten en er liepen kleine hagedissen op vier poten rond”, begin ik. Haar ogen worden groot en ze staart me aan.

“Hoe ... hoe... weet jij dat?”

“Ik heb hetzelfde gedroomd.” Er valt een lange stilte.

“Ook dat je ineens ergens anders was?” Ik knik.

“Inderdaad, een grote markt met maar weinig mensen. De wolken zagen er vreemd uit en het was er verbazend stil, niet het geroezemoes dat er hier zou zijn op zo'n markt.”

“Dat moet dat pokkending op zijn geweten hebben”, roept ze boos uit. Ze is geïrriteerd en loopt met grote passen heen en weer te ijsberen. Een trap tegen de stoel doet het zware ding door de kleine kamer vliegen.

“Waarom ben je zo boos?” Ik ben nog steeds niet helemaal wakker en ik heb een beetje moeite haar te volgen.

“Volgens mij weet mijn vader er meer van en die klojo wil ons niets vertellen, maar stuurt ons beiden het gevaar in. Jij bent niets voor hem, maar ik ben zijn dochter! Gloeiende, gloeiende ...” Ze heeft nu een behoorlijk rood aangelopen hoofd. Ik pak een glas water uit de badkamer en bied het haar aan. Ze slaat het nijdig uit mijn hand, alsof het allemaal mijn schuld is. Het bed is nu zeiknat; ik vrees dat ik ergens anders slaap de volgende keer. Ze stuift het huisje weer uit en rent haar ouderlijk huis in. Ik hoor haar vloeken en schelden tegen haar vader, die kennelijk nog binnen zit. Ik besluit me hier niet mee te bemoeien en ga onder de douche. Wat een luxe, warm stromend water over je lichaam. Ik knap er aanzienlijk van op en voel me een stuk beter wanneer ik het huisje verlaat.

In het huis van haar vader zie ik een niet-alledaags tafereeltje. Miriana staat met haar armen voor haar gevouwen, met haar rug naar haar vader. Ze kijkt intens kwaad. Haar vader heft zijn handen op ten teken dat hij er ook niets aan kan doen, alsof ze dat zou kunnen zien. Toch twijfel ik aan de uitdrukking op zijn gezicht. Iets zegt me dat hij toneel speelt. Nou is dat op zich niet zo heel vreemd, maar kennelijk legt hij het leven van zijn dochter zonder problemen in de waagschaal.

Dan wordt er op de deur geklopt. Er staat een enorme man voor; zijn schouders reiken bijna tot de bovendorpel van de deur. Miran zegt dat hij binnen kan komen. De man vult in zijn eentje de kamer. Op zijn schouders heeft hij een berenvel met eronder twee gekruiste riemen die zijn twee zwaarden op zijn rug dragen. Om zijn middel hangt een soort van rokje gemaakt van koeienhuid. Hij staat iets voorovergebogen, omdat hij niet onder het plafond past, wat zijn postuur nog groter laat lijken.

Zijn gezichtsuitdrukking is minder imposant dan zijn postuur, omdat zijn ogen erg leeg uitzien. Hij zegt niets, zelfs geen groet, helemaal niets.

“Ah, je bent er. Jongens, mag ik jullie voorstellen? Dit is Jethro, een formidabele krijger.” Wij groeten hem, maar hij reageert nauwelijks.

“Jethro gaat met jullie mee het ding wegbrengen.” We kijken elkaar aan en dan naar Miran. We kunnen onze oren niet geloven. Miriana begint heftig te protesteren, maar haar vader wil er niets van horen.

“Hij gaat mee, en daarmee basta.”

Miriana stampvoet naar buiten. Ik kijk haar vader heel even aan en ga haar dan achterna.

“Is hij nou helemaal besodemieterd! Dit kan hij echt niet maken! Die gozer heeft een walnootbrein, daar hebben we helemaal niets aan.” Ze gaat zo een hele poos tekeer. Dan leg

ik mijn hand op haar schouder.

“Maak je niet druk, zodra we de stad uit zijn, sturen we hem de verkeerde kant op.” Ze mept op een pijnlijk venijnige manier mijn hand van haar schouder. Dan begint ze ineens te lachen. Ze kijkt me lachend aan.

“Voor zo’n lanterfanter heb je soms best goede ideeën” en langzaam begint ze steeds harder te lachen, tot ze het uitbrult en de tranen over haar wangen lopen. Vrij onverwacht kalmeert ze weer. Het is duidelijk dat ze nerveus is.

“Voxx kan ons niet allemaal dragen”, merkt ze op. Ik twijfel aan die opmerking, maar wil dat ding niet achter me hebben zitten. Dan verschijnt haar vader achter ons.

“Maak je over Jethro maar geen zorgen, hij kan heel goed voor zichzelf zorgen, let maar op.” Miriana ontploft weer.

“Hoe kun je dit nu eisen? Die man is hersendood!”

“Vind je? Zo heb ik hem nog niet bekeken. Maar hij vecht als de beste en is ijzersterk en onvermoeibaar.”

Dan draait hij zich om en loopt naar binnen, terwijl hij iets tegen die kolossale reus zegt. Het was niet te verstaan, maar de reus gromt en knikt. Hij lijkt zich niets van de woorden van Miriana aan te trekken. Of misschien duurt het even voordat ze doordringen. Voor de verandering begint de grond weer te beven en staan we te wankelen. Met ‘we’ bedoel ik hoofdzakelijk mezelf, want Miriana en haar vader staan behoorlijk stevig. De reus houdt zich vast aan een plafondbalk, dus dat telt niet. Miriana heeft het bundeltje met het voorwerp bij zich en stapt met boze passen de deur door. Ze loopt me zwijgend voorbij richting Voxx. Ik sjok er maar achteraan.

6 – *De reis begint*

Voxx is duidelijk blij ons te zien. Hij steigert een beetje en laat allerlei vrolijke fluittonen horen. Dan begint hij snel heen en weer te lopen bij het hek. Het gedrag van het dier kalmeert Miriana meteen. Ze begint weer vrolijk te kijken en haast zich naar het hek. Wanneer ze hem opendoet, wordt ze bijna omver gelopen door het grote dier. Ik loop naar het dier toe en hij buigt zijn kop naar mij toe, zodat ik hem over zijn neus kan aaien.

“We gaan een heel eind op reis, vind je dat erg?” vraag ik aan hem. Hij lijkt niet te reageren, maar ik denk wel dat hij het heeft verstaan. Ondertussen zit Miriana al op zijn nek en wenkt ze me ongeduldig om ook op te stappen. Doffe dreunen die steeds luider worden, kondigen de aankomst van Jethro aan. Hij stopt zonder een woord te zeggen op tien meter afstand. Hij hijgt zelfs niet, ondanks de zwaar ogende bepakking die hij op zijn rug draagt.

“Wat moeten we dan met hem?” vraag ik naar voren.

“Kan me niet schelen, we gaan”, antwoordt ze en ze fluistert wat tegen Voxx. We schieten vooruit en ik kijk om naar de domme reus. Hij blijft even wachten en begint dan weer te rennen. Voxx loopt hard, maar hij lijkt het allemaal bij te houden.

“Die zijn we snel kwijt”, klinkt het van voren. Maar hoelang we ook doorrijden, Jethro blijft op dezelfde afstand volgen en kennelijk ook zonder enig probleem. Ik kan me niet voorstellen dat hij dat de hele reis volhoudt.

Het landschap van Iriam glijdt aan ons voorbij. Het vrolijke gefluit van de vogeltjes wordt overstemd door de verbazende, lichtvoetige stappen van Voxx en niet in de laatste plaats door het dreunen van Jethro, die nog steeds achter ons loopt. De grens van het relatief vlakke Iriam wordt duidelijk afgebakend door de heuvels van Berdia. Ik weet van verhalen dat deze heuvels verderop langzaam overgaan in steil, rotsachtig gebergte. De reizigers die het gezien hebben, vertelden over een bijzonder mooi, maar onherbergzaam gebied.

Miriana laat Voxx even rusten bij een beekje. We blijven erop zitten terwijl hij drinkt. Plotseling begint Jethro te wankelen. Het gerommel verradt dat het om een aardbeving gaat. De poten van Voxx compenseren de beweging, want we voelen helemaal niets van de trillingen. Voxx zelf wordt nu wat zenuwachtig en begint vreemd te tjilpen. Miriana troost hem zachtjes, wat nog lijkt te werken ook.

Wanneer Jethro weer rechtop staat en ons aankijkt, weet ik dat de beving weer voorbij is, al hoor ik nog steeds een licht gerommel. We gaan verder en komen bij een grenspost. Daar staat een man op wacht die denkt indruk te maken door wijdbeens midden op de weg te gaan staan met zijn hand schuin in de lucht. Hoewel we hem makkelijk omver hadden kunnen lopen, laat Miriana Voxx stoppen.

“Waarheen gaat de reis?”

“Gaaf je geen zak aan”, luidt het eloquente antwoord van Miriana.

“Dan kan ik je niet doorlaten”, is de reactie.

“Nee? Weet je het zeker?” Ze knikt in Jethro’s richting, die rustig afwacht wat er gaat gebeuren.

“We zijn op reis naar Jentho”, vervolgt Miriana. Ze besluit om het er toch maar niet op aan te laten komen.

“De Toveraar?” De man spuugt vol minachting op de grond; we kijken hem alleen maar strak aan.

“Oké, maar geen geintjes, anders gooien we jullie het land uit.” Ik lach hem in zijn gezicht uit, terwijl Voxx er weer de gang inzet. De man stapt maar net op tijd uit de weg.

De weg verandert in een grove onverharde weg, maar het lijkt Voxx noch Jethro te deren. De bergen lijken in eerste instantie niet dichterbij te komen.

“We moeten wel op tijd een plek vinden om te slapen.” Miriana geeft eerst geen antwoord.

“Dat lijkt me geen probleem. In de bergen zijn er huisjes waar je kunt rusten.” Ik vergeet steeds dat ze hier al ervaring mee heeft. Ik ben maar een simpele provinciaal die niets van de wereld heeft gezien.

Het duurt een hele tijd, maar dan hebben we de bergen bereikt. Het heuvelachtige landschap was geen enkel probleem voor Voxx, maar dit zal toch wel heel moeilijk worden voor hem. We staan onderaan een steile berg. De enige manier om de berg te beklimmen is een kronkelige, smalle weg. Het ligt bezaaid met losliggende stenen en er zijn geen hekken geplaatst. Het wordt niet alleen zwaar, maar ook nog eens gevaarlijk. Toch houdt Voxx niet in.

Hij loopt zonder enige aarzeling het pad op. De snelheid neemt wel af. Mede doordat Jethro niet meer hard kan lopen. De reus blijft dicht tegen de rotswand aanlopen; kennelijk is hij niet zo op zijn gemak op grote hoogtes. Ik merk dat er iets gek is hier. Ik kan er eerst mijn vinger niet op leggen. Later lijkt het wel of het donkerder wordt. Weer later is het meer dat het licht een ander karakter krijgt, maar nog steeds is het moeilijk te zeggen wat er nu aan de hand is. Totdat het me opvalt dat de wolken niet de normale witte kleur hebben, maar donkergrijs zijn geworden, alsof het elk moment kan gaan regenen.

Uit mijn ooghoek zie ik even iets donkergeel, maar wanneer ik ernaar kijk, is het weg. Ik meld het aan Miriana, maar die lijkt zich er niet druk over te maken.

“Dat is vast een of ander beest”, denkt ze. Ik besluit er verder geen aandacht aan te geven. Ook niet als ik het nog een paar keer zie en elke keer net te laat ben als ik ernaar kijk. Ergens diep in mij gaat een alarm af, dat waarschuwt voor gevaar.

De weg wordt steiler en steiler en toch lijkt Voxx er geen enkele moeite mee te hebben. Dat kan je niet zeggen over Jethro, die puffend en hijgend achter ons aanloopt.

“Moeten we niet even rusten? Jethro is aan het eind van zijn Latijn, volgens mij.”

“Kan mij wat schelen”, vindt Miriana “We hebben niet om hem gevraagd, wel?”

“Ja, maar dat is geen reden om hem aan zijn lot over te laten, vind ik.” Miriana’s hardheid tegen Jethro valt me een beetje tegen; hij kan er ook niets aan doen.

Na een klim van een kleine tweehonderd meter is er een plateautje waar we even kunnen uitrusten. Jethro ploft een klein stukje van ons vandaan neer en doet zijn rugzak af. Hij rommelt er wat in en haalt er een tweetal pakjes uit. Hij gooit het ons toe. Brood, hij heeft lunch bij zich. Miriana en ik kijken elkaar heel even aan. Daar hebben we niet aan gedacht. Thuis kun je altijd wel wat fruit plukken of iets eetbaars kopen, maar hier in de bergen is dat een heel ander verhaal.

“Dank je wel, Jethro. Heb jij hieraan gedacht?” Hij schudt zijn hoofd.

“Miran”, bromt hij nauwelijks verstaanbaar.

Terwijl ik eet, kijk ik om mij heen naar het woeste, maar prachtige landschap. Ik heb nog nooit zoiets gezien en kijk mijn ogen uit. Dan zie ik de oranje vlek weer aan de overkant van het ravijn. Omdat ik mijn mond vol heb, wijs ik alleen maar en de anderen kijken.

“Volgens mij is het een bergtijger”, meent Miriana.

“Niet tijger, is Man” is het onverwachte antwoord van Jethro. Miriana negeert hem.

“Volgens mij is dat geen man, maar echt een dier”, begin ik tegen Jethro. Hij schudt zijn hoofd.

“Man”, zegt hij met stelligheid. Ik weet nu ook niet meer wat ik zeggen moet en eet maar zwijgend verder. Gaat geen gezellige reis worden met die twee hier.

Dan valt me op dat Jethro niet eet.

“Heb jij geen honger?” Hij schudt zijn hoofd.

“Jethro eet later.”

“Weet je het zeker? Ik weet niet wanneer we weer kunnen eten.” Hij schudt weer met zijn grote hoofd. Dan schuift er een grote schaduw over ons heen. Het is een enorm vliegend dier met doorschijnende, leerachtige vleugels. Ik kan het niet goed zien, want hij verdwijnt meteen weer achter de berg. Voxx heeft hem ook gezien; hij laat zich door zijn poten zakken en ligt plat op de grond.

“Voxx ziet gevaar.” Miriana kijkt nu ook omhoog en naar Voxx. Ze voelt instinctief dat er wat aan de hand is en komt overeind. Zachtjes pratend streelt ze Voxx over zijn neus. Hij kalmeert niet echt, maar laat zachtjes fluittoontjes horen. Jethro is nu ook overeind gekomen en kijkt naar boven.

“Wat is er, Jethro?”

“Jethro niet weet. Jethro voelt gevaar.” En kennelijk is hij niet de enige.

Ik begin me nu toch ongerust te voelen, nu er twee anderen ook op hun hoede zijn.

“Zullen we maar weer verdergaan?” vraag ik aan Miriana. Ze zegt niets, maar klimt op de rug van Voxx. Kennelijk is ze het ermee eens dat we gaan. Jethro staat moeizaam op; die is

duidelijk nog niet helemaal uitgerust. Toch loopt hij zonder enig protest achter ons aan de berg op. De schaduw laat zich nog een paar keer zien, maar is te snel weer achter de berg verdwenen om te kunnen zien wat voor een beest het is. Ik kan nu wel zeggen dat het enorm groot is. Dergelijke grote vogels zijn er niet in ons veilige Iriam.

Ook laat de tijger zich weer een paar keer zien. Voor zover ik het kan zien, is het inderdaad een grote kat. Het beweegt zich in ieder geval heel soepel over zeer smalle paadjes en richeltjes. Maar elke keer dat ik hem uit mijn ooghoek zie, verdwijnt hij net achter een rotspartij en zie ik nog net zijn staart er ook achter verdwijnen.

Het valt me wel op dat hij met ons mee lijkt te lopen. Maar ach, wat maakt het uit? Wij zitten veilig aan de andere kant. Wanneer we eindelijk na lange tijd bovenaan het pad komen, vlakkt het af en komen we op een hoogvlakte terecht. Het is een steppeachtig gebied met vrijwel alleen lage begroeiing. De hoogste struik zal iets meer dan een meter zijn. Er staan ook enkele bomen, maar de meeste liggen op de grond. Ze zijn zwart, alsof er een bosbrand gewoed heeft. Ook de grond is bedekt met een zwarte laag. Ik geniet intens van het mooie uitzicht, totdat ik besef dat de bergwand van de tijger hier ook op uitkomt. Zenuwachtig kijk ik die richting uit, maar er is geen tijger te zien.

Er steken nog een paar rotspartijen boven het landschap uit en ik stel voor om op een wat groter exemplaar wat te slapen.

“We moeten wel om de beurt de wacht houden”, meent Miriana. “Ondanks dat Voxx wel zal reageren wanneer er gevaar dreigt.” Ik twijfel erg aan haar woorden. Volgens mij houdt Voxx zich instinctief juist op de vlakte om geen aandacht te trekken.

“Jethro houdt wacht”, stelt de reus vast. “Jethro maakt iemand wakker wanneer Jethro slaap heeft.”

Terwijl ik aan het bekomen ben van deze spraakwaterval, overdenk ik zijn woorden. Je kan van de reus zeggen wat je wilt, maar hij is onvoorwaardelijk trouw. Miriana knikt; ze is het ermee eens. Wij klimmen op een van de hoogste rotspartijen en vangen de twee dekens op die Jethro ons toewerpt. Hij heeft werkelijk van alles bij zich in die reusachtige rugtas, die klein lijkt als hij hem draagt. Ik rol het uiteinde van mijn deken op als een kussen en sla de rest half om mij heen. Het duurt dan ook niet lang en ik ben vertrokken.

De bossen om mij heen ruizen in een zachte bries. Er hangt een voorjaarslucht en voor mij in een open plek staat Miriana naakt voor me. Ik zie haar mond bewegen, maar kan niet horen wat ze zegt. Ik loop naar haar toe om te vragen wat ze nou zei. Dan hoor ik haar weer iets zeggen. Heel zachtjes hoor ik:

“Baas ... Baas ...” Daarna krijg ik een klemmend gevoel in mijn arm. Ik kijk haar aan en ze roept mijn naam. Alleen dan met een vreemde, zware stem. Het beklemmende gevoel in mijn arm wordt erger.

Dan doe ik mijn ogen open en kijk ik recht in het gezicht van Jethro.

“Baas, uw beurt. Wacht houden.” Ik ga rechtop zitten en wrijf de slaap uit mijn ogen. Hoe lang heb ik geslapen? Dat kan niet zo heel lang zijn geweest. Ik stap naar beneden en Jethro rolt mijn deken op en gaat op zijn eigen deken liggen op mijn plek. Ik ben een beetje jaloers op hem, maar ga zonder te mopperen een paar rondjes lopen.

Ik kijk naar Miriana; ze ligt in foetushouding te slapen. Ze praat een beetje in haar slaap. Kennelijk heeft ze een boze droom, zo te horen, maar ik kan niet echt verstaan wat ze zegt. Het is een leuk plaatje om naar te kijken. Helemaal op mijn gemak ben ik niet. Eerst weet ik niet waarom, maar dan merk ik dat ik vooral nerveus ben omdat ik allerlei ondefinieerbare geluiden om me heen hoor. Er klinkt een nieuw geluid uit het struikgewas achter me. Het is te dichtbij om comfortabel te zijn. Er is niets te zien, hoe goed ik ook kijk.

Na enige tijd word ik moe van het geslenter en het de hele tijd om me heen kijken en ga ik tegen een boom aan zitten. Mijn oogleden voelen zwaar aan en ik kan niet scherp meer om me heen zien. Toch wil ik Miriana niet wakker maken, niet in het minst omdat ik het gevoel heb dat ik nog niet zo heel lang op wacht sta. De geluiden zijn langzamerhand bekender voor me geworden en ik kom tot rust, en dat laatste is geen goed idee. Mijn oogleden zijn erg zwaar en ik kan ze op een gegeven moment niet meer openhouden en zak langzaam weg in slaap ...

7 – Vlucht

Ik ben nog niet in slaap gevallen of ik schrik alweer wakker. Tenminste, zo lijkt het wel. Ik ben me nog bewust van mijn plicht, spring overeind en kijk om me heen. Gelukkig is de kust nog steeds veilig. Ik denk echt niet dat ik heel erg lang ingedommeld ben geweest.

Dan wordt het snel even donkerder en meteen weer lichter. Ik zal het me wel hebben verbeeld. Dan gebeurt het weer. Dan besef ik ook dat het een schaduw is en kijk ik omhoog. Twee enorme gevleugelde wezens slaan langzaam met hun vleugels terwijl ze voor de zon langs trekken. Voxx is helemaal in de verdediging gaan liggen. Plat op de grond en zijn huidskleur lijkt veranderd. Hij gaat nu helemaal op in zijn omgeving. Ik besluit Jethro wakker te maken. Zodra ik hem aanraak, springt hij overeind en kijkt meteen omhoog.

“Gevaar”, roept hij hard genoeg om Miriana ook wakker te krijgen. Zij is net zo snel bij bewustzijn als die grote lummel. Kennelijk is dat het verschil tussen krijgers en sufkoppen zoals ik.

“Wat is dat dan?” vraag ik aan niemand in het bijzonder.

“Geen idee, maar kijk eens naar die grote koppen met grote bekken met grote tanden.” De vogels hebben inderdaad een soort van paardenkoppen waar de boventanden over de onderlip heen steken. Zie ik dat nou goed? Er lijkt een beetje rook uit de neus van een van deze beesten te komen.

“Ik heb begrepen dat er vroeger grote vliegende reptielen waren. Zouden dit afstammelingen daarvan zijn, net zoals Voxx een afstammeling is van de lopende variant daarvan?” Ze kijken me glazig aan.

Dan maakt een van die twee een duikvlucht naar beneden en het lijkt geen enkele twijfel dat hij de aanval inzet. Op ons ... Zonder een woord te zeggen sprinten we op Voxx af, die onmiddellijk hard begint te lopen. Jethro rent een stuk van ons vandaan en zwaait met zijn armen terwijl hij naar de vogel roept. Hij probeert de aandacht van het creatuur van ons af te leiden. Voxx rent hard weg, maar hij luistert niet naar ons. Hij gaat het bergpad weer af met een ongelofelijke noodgang. De vliegende duivel richt zijn aanval vervolgens op Jethro. Voxx stopt onverwacht op het pad en begint tegen de rotswand met grote snelheid recht omhoog te klimmen.

We moeten ons met alle macht vasthouden om niet van zijn rug af te vallen. Gelukkig is het dier uitgerust met voldoende stekels. Hij blijkt een grot te hebben gezien en duikt daar naar binnen. De ruimte is groot genoeg voor ons, maar heel laag. Dat is gunstig, want zo kan het vliegende reptiel ons niet zo makkelijk aanvallen.

“Ik dacht dat hij niet kon klimmen?” vraag ik aan Miriana.

“Ik ook ... Er zijn geen bergen bij ons, ik weet alleen maar wat me verteld is.” In ieder geval

komt het goed uit, anders hadden we het niet overleefd. Het dier blijft ons verbazen.

“En Jethro dan?” vraag ik. Miriana kijkt me vertwijfeld aan.

“Ik vrees dat hij het niet gaat overleven.”

“Zag je dat hij de aandacht van ons afleidde?” Ze knikt. “Dat moet je mening over hem wel veranderen, niet?” Ze kijkt me weer even met dezelfde blik aan.

“Dat maakt nu niet meer uit”, zegt ze zachtjes. “Ik denk niet dat we hem niet meer zien.” Ik vrees dat ze gelijk heeft. Het spijt me intens dat ik niets voor hem kan doen; ik had best sympathie voor deze eenvoudige vent.

Buiten is het stil. Ik zie geen schaduwen over de grond schieten.

“Zullen we?” Ik kijk Miriana vragend aan. Ze controleert mijn bevindingen, maar twijfelt nog.

“Wat zou jij doen als je prooi in een holletje is gedoken?” stelt ze als wedervraag.

“Hm, wachten tot ie er weer uitkomt, denk ik.”

“Precies.”

“Hoe lang moeten we wachten dan? Ik heb geen idee hoe geduldig die krengen zijn.” Het idee dat het dier op mij zit te wachten, doet de rillingen over mijn rug gaan. We besluiten nog even te blijven. Voxx ligt nog steeds plat op zijn buik. Nu met zijn kop buiten de opening; je ziet hem doorlopend de hemel afturen.

Plotseling veert hij weer op en begint enthousiast te tjilpen. Zonder aarzeling sprint Miriana op zijn rug en steekt haar hand uit om mij omhoog te helpen.

“Ik vertrouw op de instincten van het dier. Als Voxx het veilig vindt, dan vind ik het veilig.” Ik spring er ook maar op. Niet dat ik veel keuze heb. Het dier begint zonder opdracht te lopen. Bij de opening gaat hij niet naar beneden, maar draait hij zich via de zijkant naar boven. Waarom ook niet? We moeten ons beiden schrap zetten om er niet af te vallen. Het dier is te breed om je goed met je benen vast te kunnen klemmen.

“Misschien is het handig om eens een zadel voor hem te maken?” roep ik naar voren.

“Yeah, op deze manier donderen we er nog eens van af”, roept ze vol enthousiasme terug.

Wanneer Voxx bij de bovenrand aankomt, vermindert hij de snelheid. Heel langzaam kijkt hij over de rand. Ik ben heel nieuwsgierig wat hij ziet. Het is toch te gek voor woorden dat we ons overleveren aan het beoordelingsvermogen van een dier? En toch vertrouw ik die meestal groene kerel. Dan schiet hij met een ruk vooruit en kunnen wij ook over de rand zien. De aanblik laat mijn hart een paar slagen overslaan.

De vlakte is helemaal kaalgebrand. Van de bomen staan alleen nog een paar zwartgeblakerde dunne stammen, waar sliertjes rook vanaf komen. Er is geen spoor van Jethro te zien. Ik maak me erg ongerust over de trouwe reus.

“Ik vrees dat we zijn geblakerde kadaver ergens zullen vinden”, begin ik al heel erg positief.

“Ik hoop het niet, die moloch weet je toch op een of andere manier voor zich te winnen.” Ik kijk verbaasd naar Miriana’s nek. Ze merkt het niet.

“Je blijft me verbazen ...” Miriana negeert de opmerking en zegt iets tegen Voxx. Er klinkt een vrolijke tjilp en Voxx slaat rechtsaf. Dan zie ik de gestalte van Jethro uit zijn leger omhoogkomen.

“Hij leeft nog, daar!” Ik wijs in zijn richting en Voxx draait zonder verdere commando’s in die richting.

Jethro zwaait naar ons en wanneer we dichterbij komen, zien we het karkas van een van de grote vogels op de grond liggen. Hij heeft een geblakerde boomstam recht in zijn bek. Ik heb het vermoeden dat Jethro deze in zijn strot geramd heeft.

“Beest spuugt vuur”, antwoordt deze op een ongestelde vraag.

“Wat? Spuugt hij vuur?” vragen we beiden verbaasd.

“Ja, uit neus en mond.”

“Ik denk dat we hier maar heel snel weg moeten wezen, voordat zijn pissige vriendjes verhaal komen halen.” Zonder er verder een woord aan vuil te maken, maken we snelheid. Het zwarte landschap schiet onder ons voorbij. Gelukkig is de lucht gevrijwaard van ongedierte. Voxx gaat erg hard. Jethro blijft nu achter, maar gelukkig niet zoveel dat we hem uit het oog verliezen. Langzaam wordt het landschap weer wat groener en alle zes poten van de hagedis worden weer wat schoner. Hij mindert ietsje vaart, zodat Jethro weer dichterbij kan trekken. De vegetatie neemt toe en het gewas wordt hoger. Na enige tijd rijden we dan ook in een bos met een dicht loofdak.

We zijn nu minder bang dat we nog van boven aangevallen zullen worden en minderen nog meer vaart. Het valt me op dat er hier enorm veel konijnen rondlopen en ik begin sterk het vermoeden te krijgen dat een van deze dieren zo meteen het geluk heeft om tot maaltijd te promoveren.

“Ik heb honger”, merk ik op en wijs naar de knaagdieren.

“Geen vlees!” zegt Miriana resoluut. “Dat kost je je krachten en die zul je nog nodig hebben.”

Inmiddels staan we stil. Jethro is gaan zitten en zelfs Voxx laat nauwelijks geluid horen, want hij stroopt de bladeren van struiken eraf. Hmm, als ik Miriana goed begrijp, moet ik met Voxx mee-eten, een idee dat me niet zo aantrekkelijk overkomt. De dichte bosjes om ons heen geven een ideale situatie om ons ongemerkt aan te vallen. Kennelijk denkt Miriana er net zo over, omdat ze door de bomen heen tuurt of er iets rondloopt.

“Zie je iets?”

“Nee, helaas. Ik hoor wel wat. Alsof er een redelijk groot dier ons volgt en ons nu van alle kanten bekijkt. Ik heb geen idee wat het is, maar het kan zich zeer zachtjes verplaatsen. Waarschijnlijk een grote kat of zoiets dergelijks.”

“Zijn die niet gevaarlijk?” Ze schudt haar hoofd.

“Nee, die zijn te klein en vallen alleen aan als ze in het nauw gedreven worden.” Jethro is in een cirkel om ons heen gaan lopen en maakt te veel geluid om nog een sluipende kat te kunnen onderscheiden. Miriana maakt even een gebaar alsof ze hem tot de orde wil roepen,

maar bedenkt zich.

“Die grote lummel houdt roofdieren hier ver vandaan. Hier komen geen grote dieren voor en wolven en kleine katachtigen zijn niet zo gevaarlijk als mensen beweren.

Jethro steekt zijn neus in de lucht en staat even snuivend stil in die houding.

“Ruik je wat, Jethro?” vraagt Miriana.

“Jethro ruikt mensen”, antwoordt Jethro. We kijken elkaar even aan.

“Is hij wel een mens of heeft zijn moeder het met een wolf gedaan?” vraag ik me hardop af. Miriana gniffelt en kijkt me ondeugend aan.

“Ssst. Hij heeft ook gevoel. Dat kun je niet maken, man.” Ik ben verbaasd over haar ommezwaai. Nam ze het nou op voor die lobbes?

“Mensen zijn gevaar”, vervolgt de reus. Toch draait hij zich naar ons toe en gaat bij ons zitten.

“Jethro honger. Jethro Voxx eten.”

“Nee, je blijft van Voxx af!” roept Miriana geschrokken. Ik kijk haar verbaasd aan. Ik ben ervan overtuigd dat Jethro een grap maakte. Iets wat op zich ook al een klein wonder is.

“Huhuhuhu.” Een vreemd geluid, maar nu weet ik het zeker. Jethro heeft humor. Miriana begint te grinniken.

“Volgens mij heeft ie me net in de maling genomen.”

“Volgens mij ook.”

“Jethro, waarom denk je dat die mensen gevaarlijk zijn?” vraag ik aan hem.

“Jethro voelt van binnen”, luidt het simpele antwoord. Eigenlijk vertrouw ik wel op zijn instincten. Mensen zoals Jethro staan dicht bij de natuur dan wij en weten vaker precies wat er aan de hand is.

“Jethro voelt steen is gevaar”, vervolgt de reus verder.

“Deze steen?” Ik wijs naar de tas van Miriana. Hij knikt.

“Steen meer gevaar dan mensen.”

“Waarom?”

“Jethro niet weten.” Ik kijk Miriana even aan, maar ze lijkt met haar ogen de woorden uit de mond van de reus te willen trekken. Dan besef ik ineens dat we onze spullen zijn vergeten bij de overhaaste vlucht voor die vogels.

“We hebben de slaapdekens achtergelaten.” Ze knikt; ze was zich er al van bewust kennelijk.

“Dat wordt slapen onder bladeren, vrees ik”, merkt ze relatief onverschillig op. Ik ben er niet zo heel blij mee; ik slaap liever in een echt bed, ondanks dat ik het gewend zou moeten zijn door mijn zwervend bestaan.

8 – Appels

Gelukkig zijn we ondanks onze vermoeidheid nog niet aan slapen toe, ondanks dat de vlucht ons moe gemaakt heeft. Honger is een ander verhaal. Ik pak de boog van Miriana en een pijl. Ze zegt niets, maar haar ogen spreken boekdelen. De honger zorgt ervoor dat het me minder kan schelen wat ze ervan vindt. Ik zie een geschikte kandidaat en leg aan. Op het moment dat ik de pijl loslaat, sprint het beest een klein stukje weg. De pijl boort zich dan ook vast in de grond achter het konijn. Ik loop naar de pijl toe om nog een keer aan te leggen, maar nu zijn alle konijnen verdwenen.

“Ze weten nu dat we geen vrienden zijn en maken de pleiterik”, zegt Miriana nors. “Die benader je nooit meer, heb je nou je zin? Eikel?” Whoeps, behalve de konijnen heb ik nog een vijand gemaakt, geloof ik. Ze kijkt me nu niet meer aan. Ik doe er maar het zwijgen toe; alleen mijn maag maakt nog geluid.

“Jethro ook honger”, broemt de sul. “Jethro ook zin in konijn.” Zo te horen heb ik ook een medestander, toch baal ik nu van de situatie met Miriana. Aan de andere kant kan ik er nu toch niets meer aan doen en haal ik in mijn hoofd mijn schouders op.

“Wat kunnen we dan eten?” vraag ik.

“Jethro ziet daar fruit.” Een lange arm wijst het bos in. Ik volg de aangewezen richting, maar ik zie niets.

“Ik zie het niet”, zegt Miriana terwijl ze opstaat.

“Daar”, zegt de enorme pummel nog een keer. Ik spring overeind en hol het bos in die richting in. Inderdaad hangen er vruchten die op appels lijken aan de bomen.

“Kun je dit wilde fruit eten?” roep ik naar de achterblijvers. Er komt geen antwoord en ik pluk het fruit en vul als een klein kind mijn trui ermee. Terwijl ik bezig ben, hoor ik ineens een beweging in de struiken. Het is alsof er iets of iemand hard wegrent, maar ik zie helemaal niets. Het zal wel een of ander dier zijn geweest en ik besluit het te negeren. Met mijn trui vol fruit loop ik terug.

“Zie je nou wel dat je helemaal geen enkele reden had om de konijnen weg te jagen? Prutser?” Ik schaam me een beetje over mijn ondoordachte daad. Ik laat het niet blijken en haal mijn schouders op.

“Weet ik veel, hier heb je eten. Ken je dit?” Ze schudt haar hoofd, maar pakt een appel. Het lijkt erop dat ze echt veel lef heeft, maar dan zie ik dat ze het aan Jethro geeft. Deze bonk neemt er zonder er een moment over na te denken een hap van het fruit, terwijl we afwachtend toekijken welk effect het heeft.

Ik voel me heerlijk vals vanbinnen, maar het schuldgevoel steekt toch wel weer snel de kop

op. Miriana kijkt onbewogen naar de lobbes, die om nog een appel vraagt. Ik laat hem er een paar uit mijn trui pakken, die voor je het weet verdwenen zijn. Ik laat voorzichtig de rest op de grond vallen en ga ernaast zitten.

Zowel Miriana als ik eten ook een appel, wanneer Jethro naar zijn buik grijpt en oergeluiden maakt. Hij zakt voorover in elkaar en begint kermend over de grond te rollen. Miriana spuugt het stuk dat ze in haar mond heeft uit en gooit het met een van walging vertrokken gezicht van zich af. Ik geloof dat ik me niet zo lekker voel en gooi mijn appel ook maar weg.

Dan stopt Jethro met het over de grond rollen en ligt stil op zijn rug. Ademt hij nog? Als ik goed kijk, zie ik zijn buik heel langzaam een heel klein beetje op en neer gaan.

“Whowhowhow...” Wat nou? Lacht hij nou of zo? We kijken elkaar even aan. De angst straalt van Miriana’s gezicht.

“Jethro niet dom ...” Hij gaat weer overeind zitten en kijkt ons aan.

“Jethro kent appels. Appels goed. Jullie niet aardig ...” Zijn ogen lachen niet meer. Ik schaam me dood, sta op en leg mijn hand op de schouder van de wandelende berg.

“Jethro, het spijt mij heel erg. Dit was een doortrapte streek van ons en absoluut niet terecht. Je hebt dit niet verdiend.” Hij kijkt me aan; zijn ogen staan nu een stuk vriendelijker.

“Jethro niet boos ...” En even later staat hij weer op zijn benen en klopt het stof van zijn kleren. Het ontgaat me niet dat hij heel even naar Miriana kijkt, die overigens geen spier van haar gezicht vertrekt.

Dan steekt hij zijn neus omhoog en ademt een paar keer in.

“Jethro ruikt gevaar. Jethro denkt mensen.” Hij blijft even in deze houding staan, maar gaat dan gewoon weer verder alsof er niets aan de hand is. Ik krijg het vermoeden dat het een behoorlijk groot leger moet zijn voordat het een probleem wordt voor deze reus en denk niet verder over zijn waarschuwing na.

Nadat we genoeg hebben gegeten, wordt de rest van de appels over de tassen verdeeld en gaan we verder. Tot groot ongenoegen van Voxx overigens, die deed net een dutje na zijn copieuze maaltijd van onsmakelijk uitzierende bladeren. Ditmaal rij ik voorop en ik probeer hem te troosten, terwijl hij moeizaam op gang komt. Toch kan ik me niet aan het idee onttrekken dat hij expres onder laaghangende takken door kuiert. Terwijl we door het steeds dichtere bos verder trekken, kijkt Jethro meer om zich heen dan ik van hem gewend ben.

Op een gegeven moment ben ik die waakzaamheid van hem zat en laat ik onze kleine stoet stoppen. Ik maan iedereen tot stilte en probeer door de bomen heen te kijken.

“Wat is er aan de hand?” vraag ik aan Jethro. Hij kijkt me even aan en maakt een gebaar dat hij het ook niet weet.

“Jethro ruikt mensen. Jethro ruikt angstzweet.” Hij kijkt ook om zich heen en maakt weer een gebaar dat hij het ook niet weet.

“Zullen we maar verdergaan? Ik vind het hier maar niets.” Miriana schuift naar voren om

Voxx snel weer de sporen te kunnen geven. Ik vermoed dat ze me zonder blikken of blozen achter zal laten.

Dan steigert Voxx met een enorme gil. Miriana wordt in een boog van zijn rug geslingerd en komt hard op de grond terecht, waar ze stil blijft liggen. Er staat een grote groep mannen die onverwacht uit de struiken zijn gesprongen in een halve cirkel om ons heen. Ze hebben een andere huidskleur dan wij, iets donkerder en ook wat geler van kleur dan wij. De kleding die ze dragen is kort en laat grote stukken van hun lichaam onbedekt en is versierd met heel veel kleurige veren en staarten van dieren.

Ze zijn bewapend met rieten schilden en speren. Een van hen gooit een speer richting Voxx die nog steeds overeind op zijn achterpoten staat, waarbij zijn staart hem in evenwicht houdt. De speer ketst wel af op de schouder van het vriendelijke dier, maar niet zonder een snee achter te laten. Voxx laat zich op al zijn poten vallen en draait zich heel snel om, zodat zijn staart een groot deel van de mannen van hun benen maait, en gaat er op topsnelheid vandoor.

Iemand gooit nog een speer achter het creatuur aan, maar die mist op grote afstand. Gelukkig, ik ben blij dat hij weer terugrent naar een veilige omgeving. De mannen krabbelen boos weer op en komen op mij en Miriana die net weer bijkomt, af. Jethro is nergens te zien. Is hij hem gesmeerd? Ik snap het wel, ik zou ook niet vechten voor mensen die het met mijn gezondheid niet zo nauw nemen.

Ik word hardhandig omhooggetrokken, net als Miriana, die ook nog eens betast wordt. Ik word zo boos dat ik een paar mannen in hun kruis trap, een paar anderen tegen hun gezicht schop of neersla. Diegenen die haar hebben betast, krijgen een uitgebreide behandeling. Helaas zijn het er veel te veel en krijg ik een harde stomp tegen mijn gezicht, waardoor ik even mijn bewustzijn verlies. Ik word weer ruw aangepakt en voordat ik het weet, zitten mijn handen achter mijn rug gebonden. Miriana verkeert in diezelfde positie en een pijnlijke prik met een speer in onze rug overtuigt ons ervan dat we moeten gaan lopen.

De groep loopt naar een pad dat vlak naast onze route loopt, maar dat we desondanks niet gezien hebben. We komen na enige tijd bij een dorpje uit. De hutten zijn netjes gemaakt van verschillende natuurlijke materialen en zien er allemaal weer anders uit, waaruit blijkt dat hun samenleving beter georganiseerd is dan ik aanvankelijk dacht. Niet dat dat in ons geval uitmaakt.

We worden aan hoge palen met onze handen boven ons hoofd vastgemaakt, zodat we met onze voeten maar net de grond kunnen raken, een zeer onplezierige houding. Een grote, ongelofelijk gespierde en uitgedoste man loopt naar Miriana toe en begint haar te betasten. Ze kijkt me met zeer trieste ogen aan.

“Ik heb van dit volk gehoord. Het zijn kannibalen. Ik word eerst door hem verkracht, vervolgens mag de hele stam eroverheen en daarna eten ze ons op en als we pech hebben,

levend. Jij mag raden wat ze er het eerste bij jou afsnijden.”

Ik word onpasselijk bij dit vooruitzicht en moet me beheersen om niet te gaan kotsen. Dan staat er plotseling een grote tijger tussen de mannen. Hij maait een van de mannen van zijn benen en terwijl die kermend over de grond rolt met enkele diepe, bloedende wonden, richt het dier zich op het opperhoofd. Het duurt niet lang of deze rolt ook hevig bloedend over de grond. Dan verdwijnt het dier weer in het niets. De stam rent schreeuwend en krijsend achter het dier aan, maar ze geven niet de indruk dat ze hem daadwerkelijk willen pakken.

9 – Jethro

De achtergebleven vrouwen bekommeren zich alleen om het stamhoofd. Werkelijk niemand kijkt naar de man die kermend en onverstaanbare woorden roepend over de grond rolt. Ik probeer uit alle macht mijn handen los te wurmen, maar ondanks dat het lijkt of de boeien meegeven kom ik geen millimeter verder. En als ik al vorderingen maak, is het te langzaam.

De mannen zijn vrij snel weer terug. Nu pas bekommeren zich enkele mannen om hun medestrijder en wordt deze hardhandig een hut ingesleept, wat hem nog harder doet schreeuwen en een paar zanderige wonden oplevert. De mannen zijn nog steeds in ons geïnteresseerd en bekijken ons alsof we voorwereldlijke monsters zijn. Gelukkig laten ze nu Miriana met rust, maar lopen ze in mij te knijpen en te bekijken. Ik denk dat ze nu hun vlees aan het keuren zijn.

Dan stormt er met gigantische snelheid een rood-geel dier door het kamp. Ik heb geen idee wat het was, maar het was behoorlijk groot en lang. Weer tuimelt er een groep over de grond; de overgeblevenen kijken verbouwereerd naar de plek waar het dier verdwenen is. Dan stapt Jethro rustig uit de bosjes. Niemand die dat ziet. Jethro heeft een boomstam als knuppel en valt de mannen aan. De knuppel zwaait en mannen rollen over de grond. Diegenen die weer overeind proberen te komen, krijgen een gigantische dreun na. Ik denk niet dat ze dat kunnen overleven. Rustig en efficiënt schakelt Jethro iedereen uit.

“Bedankt, Jethro!” mompel ik verbouwereerd. De hele scène heeft maar een paar seconden geduurd. Dan zie ik het roodgele beest weer terugkomen, met een vrolijke fluit. Het is Voxx, kennelijk in oorlogskleuren. Hij loopt opgewekt naar het dorpshoofd. Het dier fluit een keer en lijkt onverwacht over de wonden van die gast.

Mooi zo, denk ik bij mijzelf. Geef die klojo maar een flinke infectie. Terwijl Jethro ons losmaakt met een groot mes, zie ik dat het opperhoofd rustiger wordt. Tot mijn grote verbazing gaan zijn niet onaanzienlijke wonden snel dicht en voordat we helemaal los zijn, hij helemaal intact weer opkrabbelt. Kennelijk heeft Voxx geneeskrachtige spug. In ieder geval is het dier menselijker dan ik zou zijn geweest. Het dier is naar Miriana gelopen en heeft nu ook zijn normale groentinten weer aangenomen. Toch makkelijk, zulke ingebouwde camouflage. Ik voel me wel ineens een enorme boerenkinkel die nog niets van de wereld heeft gezien.

Het opperhoofd is nu helemaal bij zijn positieven en begint hele vreemde geluiden te slaken terwijl hij naar ons wijzend heen en weer rent. De vrouwen kalmeren hem een beetje. Dan pakt hij een speer op en maakt een beweging alsof hij hem naar ons wil gooien. Niet bepaald een dankbaar type, dus. Helaas vermoed ik dat ik een man-op-mangevecht heel snel zou

verliezen van deze spiermassa. Gelukkig hebben we een Jethro, die alleen een kort geluid maakt om het opperhoofd van gedachte te doen veranderen. Of was het misschien die enorme knuppel die hij een beetje optilde?

Dan krijgt het hele verhaal weer een nieuwe wending wanneer er twee vrouwen met een enorme fruitschaal aan komen lopen. Ze zetten deze voor mij neer op de grond en lopen diep gebogen achteruit weer terug. Nou heb ik net veel appels gegeten, dus ik had wel wat beters als zoenoffer geweten. Misschien staan ze open voor suggesties.

“Als je het maar uit je domme hoofd laat”, bijt Miriana me toe. Ik kijk haar even onnozel aan. “Ja, ik zag je wel kijken ...” Ik blijf doen alsof ik het niet begrijp en Miriana gaat er niet verder op in, maar heel vaag zag ik een klein lachje om haar lippen. Uiteraard heeft ze wel gelijk. Straks heb je mot met het opperhoofd of blijkt dat net de complete trouwceremonie te zijn, of ben je zelf ineens opperhoofd.

Ik kijk rond in het te verdienen dorp en besluit dat dat toch niet iets is wat ik ambieer. Een laatste blik op de rondingen van de vrouwen als afscheid en ik probeer te bedenken wat we zouden moeten gaan doen.

“Wij snel verder”, bromt Jethro. Die berg is slimmer dan ie eruitziet. Miriana loopt zoekend door het dorp. Hier en daar gaat ze zonder plichtplegingen een huis binnen om er snel weer uit te komen.

“Wat zoek je?”

“Het artefact.” Ik kijk snel om me heen, maar zie de tas ook niet zo snel.

“Ik gok in het huis van het opperhoofd.” Zonder plichtplegingen duikt ze het grootste huis in en komt inderdaad met haar tasje naar buiten. Het ding zit er gelukkig nog in; kennelijk had het geen waarde voor de man. Voxx staat al in opstapstand, waar we dankbaar gebruik van maken, en weg zijn we weer.

De vrouwen in het dorp blijven een beetje onthutst achter. Kennelijk hebben ze gedacht dat we graag langer van hun gastvrijheid gebruik zouden maken. Het groen vliegt langs ons heen en ik begin me een beetje ongerust te maken over de snelheid waarmee Voxx door het dichte bos schiet. Ik geef hem in ieder geval niet de sporen en besluit op het dier te vertrouwen en hem ook niet af te remmen.

Het wordt lichter, de bomen beginnen wat verder uit elkaar te staan en het duurt niet al te lang of we zijn in een open vlakte. Hier staan alleen wat struiken en verder zijn er oneindige velden met op heuphoogte knalgeel gras. Voxx remt niet af en holt met dezelfde snelheid verder. Nu maan ik hem wel tot kalmte, maar het dier luistert niet. Hij fluit op mijn woorden, maar de snelheid blijft onveranderd hoog. Achter ons zie ik dat Jethro moeite heeft om te volgen.

“Moeten we even stoppen, Jethro?” Hij schudt zijn hoofd en zwaait met zijn hand naar voren ten teken dat we door moeten gaan. Hij spiedt de lucht af en automatisch kijk ik ook naar